

20 LET

LOUTKÁŘSKÝCH SOUBORŮ

V KOSTCE

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE

„NA VÝSTAVIŠTI“

MLADÁ BOLESLAV

www.ddm-mb.cz

Neděle 25. ledna 2015

Dnešní představení loutkářských souborů Kašpárek a Jitřenka k 15. výročí jejich existence mi nejednou rozbušilo srdce a do očí se mi hnaly nostalgické slzy. Když jsem to celé úžasné představení sledovala, jako bývalá členka jsem věděla, kolik obrovské práce, pile, úsilí, trpělivosti a radosti se za tím skrývá. Zvládat ve čtyřech lidech takovouto „smečku pubertá-ků“ není žádná legrace. Vím to, protože jsem taky byla puberták, na zkouškách jsem se vybavovala, rady poslouchala jedním uchem a vedoucí na mě nejednou museli zvýšit hlas. Za to jim ale neskutečně děkuji, protože mě naučili, co je to práce a zábava v jednom. Ten pocit po tom všem při potlesku byl neuvěřitelný. Viděla jsem to i na tvářích mých mladších kolegů, kteří dnes stáli na velkém jevišti. Byli rádi, že to mají za sebou, a doufali, že na děkovačku půjdou už jen jednou. Přesto ale na nich bylo vidět, jak si to užívají. Maminky, babičky a především bývalé členky souborů plakaly a celé hlediště při potlesku stálo na nohách. Obdivuji neuvěřitelnou práci vedoucích a všech, díky kterým mohlo něco takového vzniknout. Pro mě to byl překrásný zážitek a myslím, že nejen pro mě. Spousta lidí, kteří do toho nevidí, nedokázali pochopit, že na tom jevišti stojí malé děti a právě předvedly tak úžasnou práci. Za všechny bývalé členy souborů, ale také za rodiče tímto děkuji, že v Mladé Boleslavi existuje někdo, kdo se věnuje vzdělání dětí v tomto směru. Je to totiž něco, k čemu děti nemají snadný přístup a nebo je to nezačne bavit. My ale máme to štěstí, že to tu funguje jinak, že v Mladé Boleslavi může divadlo někoho začít bavit natolik, že se tím chce zabývat v pozdějším životě. Mají totiž neuvěřitelnou inspiraci, vzory a přípravu. Doufám, že tato činnost na takové úrovni, jako je teď, nezanikne a že za dalších 5 let se půjdu opět podívat, jak to chodí na prknech, která znamenají svět pro mladé lidi z Mladé Boleslavi.

*Petra Niklová
bývalá členka souboru Jitřenka*

ÚVOD

Loutkářské soubory Domu dětí a mládeže „Na Výstavišti“ v Mladé Boleslavi dospěly do své jubilejní dvacáté divadelní sezony a nastal tedy čas pokračovat v edici výročních almanachů.

V předchozích vydáních k 10. a 15. výročí jsme podali poměrně podrobný a ucelený přehled o obou souborech. Zabývali jsme se historií jejich vzniku i výsledky tvůrčí činnosti, zaznamenali jsme obsah letních odborných soustředění a snažili jsme se zachytit jejich tvořivou atmosféru. Tuto stručnou rekapitulaci přijměte, prosím, jako výzvu k vyhledání těchto publikací ať již v domácí knihovně či na www.loutkari-mb.cz.

Když jsem začala přemýšlet o podobě almanachu k 20. výročí souborů Jitřenka a Kašpárek, vracela jsem se k předchozím vydáním mnohokrát a snažila jsem se najít, co ještě nebylo řečeno. Trápily mne otázky: Jak poskytnout pohled na dvacetiletou historii, aniž by se opakovaly již zveřejněné informace? Jak nezabřednout do statistických údajů? Jak dvě desetiletí prožítá s tolika dětmi „napěchovat“ do jedné brožurky?

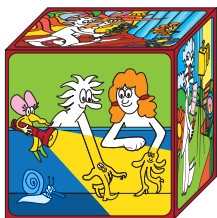
Můj profesor dějepisu říkával: „Studenti, probírané téma je

složitě a obsáhlé, ale pokusím se vám ho sdělit v kostce“. A poskytl nám několik pohledů na dané období s takovou hereckou bravurou, že „publikum“ ani nešpitlo.

Nápad následovat jeho příkladu měl však trhlínu – a to pouze jedny oči autorky textu.

A pak můj pohled padl na fotoknihu, ve které mi naše divadelní děti přály k životnímu jubileu. Jejich upřímná sdělení jsou úžasnou inspirací, která přispěla k nalezení formy almanachu. Na naši historii v kostce se podíváme z každé strany očima těch, kteří divadelní život souborů Jitřenka a Kašpárek tvoří či výrazně ovlivňují. Doufejme, že se nám to podaří stejně přesvědčivě a zábavně, jako výše zmíněnému profesorovi.

Rok 2020 je označován jako magický. Stejným přívlastkem lze charakterizovat i kouzelný svět loutkového divadla a číslo dvacet je tento rok význačné i pro naše loutkové soubory. Tuto zvláštní propojenost symboliky doplňuje dvacet dotazů položených na všechny strany. Děkuji všem, kteří na všetečné otázky odpověděli, a omlouvám se těm, jejichž odpovědi se do této publikace nevešly. Zveřejníme je na webových stránkách souborů.

Herci

Rodiče

Lektoři a kritici

Diváci

Bývalí členové a partneři

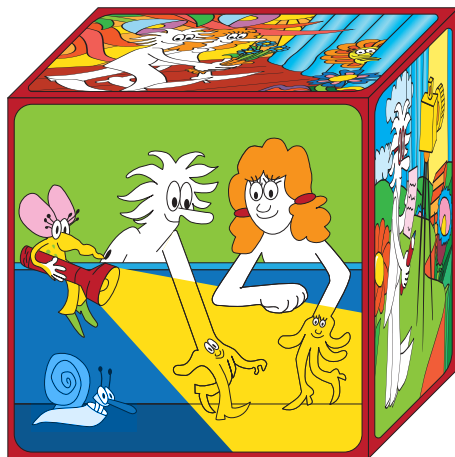
Vedoucí

Příjemné a inspirativní čtení vám za tým divadelních vedoucích a spoluvůrců almanachu přeje

Mgr. Hana Vidlařová
principálka loutkářských souborů
Jitřenka a Kašpárek

OBSAH

Úvod.....	1
Herci	3
Seznam členů bývalých i současných a jejich ocenění.....	10
Premiéry.....	13
Rodiče	15
Výroční ceny	24
Lektoři a kritici	27
Přehlídky a festivaly	33
Diváci	35
Přehled inscenací uváděných v letech 2015-2019	39
Divadelní statistiky za uplynulých 20 let.....	41
Bývalí členové a partneři	43
Vedoucí	51
Letní odborná soustředění.....	55
Vinšování	62
Co říci nakonec	63

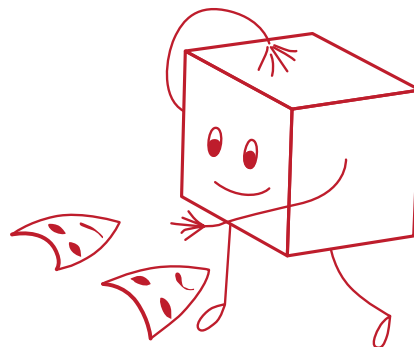
HERCI

Kdyby všichni herci a herečky, kteří působili v souborech Jitřenka a Kašpárek, vytvořili řadu s rozestupy na rozpažení, byla by dlouhá cca 150 metrů. Kdyby tato řada herců vytvořila kruh, byl by jeho průměr cca 48 metrů. Tato formace by je pravděpodobně inspirovala ke cvičením pro rozvíjení hlasu. Do prostoru by se třeba neslo volání: „Marjáno, Marjáno, je ráno.“ Pak by všichni rychle připazili, semkli se a už jen tiše dokončili: „Vstávej, láska má.“ Nebo by si vzpomněli na některá rytmická cvičení, při kterých bývá většinou hodně legrace.

Naši herci se učí zvládnout hru s loutkou a rozvíjet svůj hlasový projev a musí pochopit zákonitosti černého divadla. To vše je spojeno s velkým úsilím a k výsledku, tj. vysněné roli, se nedopracuje žádný adept hned a snadno. V průběhu trvání souborů to prožívali a s těmito úkoly se potýkali všichni. Ale nakonec po klopotných zkouškách většina zvládla svou roli či úkol kvalitně a výsledkem byla celá řada úspěšných inscenací.

Dalším úskalím je umění komunikace s kamarády a nalezení si svého místa v partě. A tady oproti předchozím letům

vidím změnu. Ještě před deseti lety jsme s adepty herectví vedli vášnivé a někdy vyhocené diskuse o připravovaných inscenacích, způsobu zkoušek, o vzájemných vztazích a názorech na role. Svět se mění a už i děti se úspěchané době přizpůsobily. Slovní komunikaci vytěšňuje digitální technika. Ještě v souboru Kašpárek se setkáváme s otevřenou dětskou duší a s radostnou ochotou splnit daný úkol. Mládež v Jitřence je uzavřenější, než bývali jejich předchůdci, a k uvolněným debatám bychom potřebovali více času. A tak jsme byli zvědaví, k jakým úvahám podnítí položené otázky naše mladé partnery.

1. otázka

Co tě na divadle baví a co nebaví?

Baví mě každé představení a nebaví mě rozmlouvání se.

Bára – Kašpárek

Baví mě mluvit, vodit loutky, zkoušet, rozcvičovat se. Nebaví mě, když se na nás zlobíte.

Zuzanka – Kašpárek

No, moc mě nebaví, když musíme procvičovat ty hlasivky a něco říkat. Jako nějakou větu a říct, jak ji cítíme. Baví mě, když je přestávka. A to hraní mě taky baví.

Marek – Kašpárek

Kombinace spontánnosti a řádu.

Vojta – Jitřenka

Baví mě, že můžeme umělecký text pojmout úplně po svém (v mezích režisérových představ) a dopřát ostatním lidem kulturní zážitek. Pobavit i poučit děti. Ráda se bavím s kamarády, které jsem v souboru našla. Vždycky se těším na letní tábor, který mě naučil přežít v přírodě. Divadlo mi dalo hezkých 10 let.

Nebaví mě, jak se zkoušky někdy vlečou, kázání od vedení a rozcvičky na začátku. Ale to je zase důležité. Ale ty rozcvičky jsou pro nás stydlivé asi nejhorší.

Kačka – Jitřenka

Tak na divadle mě baví všechno. Kdyby mě nebavilo, tak ho nedělám. Ale kdybych se měla opravdu zamyslet, tak bych asi řekla, že nejdůležitější je sranda s lidmi, s kterými se tam setkávám, a mám ráda, když pak stojím na pódiu a společně s mými kamarády předvedeme, co v nás je.

No a co mě opravdu nebaví, je to, když se jedna scéna opakuje třeba desetkrát za sebou. Ale díky tomu to umíme, co nejlépe můžeme.

Thea – Jitřenka

Asi ze všeho nejvíce mě baví všemi nenáviděná interpretační cvičení a potom zkoušení nového představení. Nikdo neví, jak to má vypadat, takže všichni improvizujeme a náramně se u toho bavíme. Co asi nebaví nikoho, ani mne, to je opakování jedné a té samé scény dvacetkrát dokola, protože pořad není podle představ pana Vidlaře.

Magda – Jitřenka

Na divadle mě baví to, že se můžu alespoň nějak kreativně projevovat, v mém případě tedy hlavně hlasově. Naopak mě nebaví, když musím hrát něco, co hrát nechci, anebo když mi to nejde. Taky mě nebaví, když na zkouškách opakujeme jednu část pořad dokola, z toho mám vždycky nervy v kýblu.

Marek – Jitřenka

Improvisační cvičení s rekvizitou

2. otázka

Tvoje první role a tvůj herecký sen?

Strom (celé představení jsem stála a na konci jsem pustila šišku).

Bára – Kašpárek

Moje první role byly botičky, košilka a kalhotky. Chtěla bych zkusit co nejvíce různých rolí.

Zuzanka – Kašpárek

Moje první role byl výkryt a vařečka. Můj sen je zahrát si s někým opravdu slavným.

Markéta – Jitřenka

Sněhová koule a teploměr v představení Tři sněhuláci. Těžko se taková role "trumfne", ale pravděpodobně farář v Rozmariném létě, či Jan Sladký Kozina nebo Pierot v Comedii de'Il Arte.

Vojta – Jitřenka

Má první role byla, pokud si dobře vzpomínám, ruka nebo hlava sněhuláka. Žádný vyloženě herecký sen nemám, ale teď, když jsem zmínil Tři sněhuláky, tak bych si je chtěl znova zahrát.

Marek – Jitřenka

Motýl. Pamatuji si, že s jedním z bývalých členů to byla má první role a byla jsem nadšená.

Kristýna – Jitřenka

Můj herecký sen? Z těch rolí, které jsem v souboru zažila, mě asi žádná nedonutila si říct „Tak na tohle jsem celý život čekala!“, i když mě hodně bavila role Kačenky v etudě „Oběd“ od Ivana Krause, přestože jsem musela překonat trému. Spíš bych ale toužila po tom, abych jednou měla roli, která mě úplně pohltí, něco mi do života dá a budu sama na sebe pyšná za to, jak úžasně uvěřitelně jsem ji zahrála.

Kačka – Jitřenka

Moje první větší a stálejší role byla veverka ve Strašidlo Bumbác.

Magda – Jitřenka

V inscenacích Tři sněhuláci a Strašidlo Bumbác našlo mnoho herců své první role

3. otázka

Co ti dalo divadlo?

V první řadě určitě pár lidí, díky nimž se na zkoušky i těším. Řekla bych, že se mi zlepšil i hlasový projev („Pomalu a nahlas!!“). Poznala jsem pocit úlevy a štěstí, když po neko-nečných zkouškách, kdy to pořád nebylo ono, přišlo představení a po něm pochvala. Po deseti letech jsem také trpělivější a pečlivější. Naučila jsem se přijímat kritiku.

Ale ne vždycky to bylo jenom pozitivní. Soubor je velký kolektiv, takže jsem mnohdy musela spolupracovat s lidmi, kteří mi nebyli úplně sympatičtí nebo jsem já nebyla sympatická jim. Obojí je těžké o to víc, když vám svěří jednu loutku. Kritika mi někdy sebrala iluze o sobě samé, ačkoliv vím, že neměla za cíl mi ublížit, ale posunout mě. Musela jsem se vyrovnat s tím, že život není fér a kluci mají vždycky lepší podmínky a vedení je k nim tolerantnější (protože jich je méně).

Kačka – Jitřenka

Mnoho. Od jakési schopnosti vyjadřovat se, přes improvizaci až po dobré přátele. Je to taková škola života. Pro každou roli má člověk udělat co nejlépe, snažit se, aby byla jako ze skutečného života. Člověk se naučí vnímat svět kolem sebe úplně jinak.

Vojta – Jitřenka

Divadlo je pro mě tak trochu i terapeutická záležitost. Když už hru nacvičujeme dostatečně dlouho, mohu se do ní položit a užívat si průběh či přidávat drobnosti, které hru oživí. Proto mi jistě pomohlo rozvíjet kreativitu a nepochybně mi dalo i skvělé zážitky.

Kristýna – Jitřenka

Dalo mi možnost seznámit se se skvělými lidmi, které bych jinak neměla šanci poznat.

Adéla – Jitřenka

4. otázka

Vzpomeneš si na nějaký průšvih na jevišti?

Pamatuji si, když jsme jednou na zájezdu hráli Povídám, povídám pohádku. S kúzletem jsem se zrovna schovávala za paravanem stromu, když v tom spadl. Netušila jsem, co mám dělat, takže jsem se nejdříve pokoušela pohledem proniknout do tmy v zákulisí, ovšem když se nikdo neblížil, tak jsem se s rukou s kúzletem nataženou nahoru sehnula pro paravan dole. Pak už mi naštěstí přispěchali na pomoc další členové souboru. Dále si vzpomínám, jak jsme jednou hráli Eifelovku z Kabaretu - hrála jsem tam tenkrát levou ruku. Ovšem rukavici jsem si namísto na levou ruku dala na pravou. Tuto svou chybu jsem si uvědomila až příliš pozdě.

Magda – Jitřenka

Moje první role na forbíně – Baruška (strašidlo Bumbác), během představení jsem si omylem vypnula port.

Bára – Kašpárek

Průšvih jako takový... na ten si asi nevzpomenu, ale během premiéry u hry „Kdo jinému jámu kopá“ jsem dostala pánevčikou, která letěla ze scény dolů, přímo do hlavy.

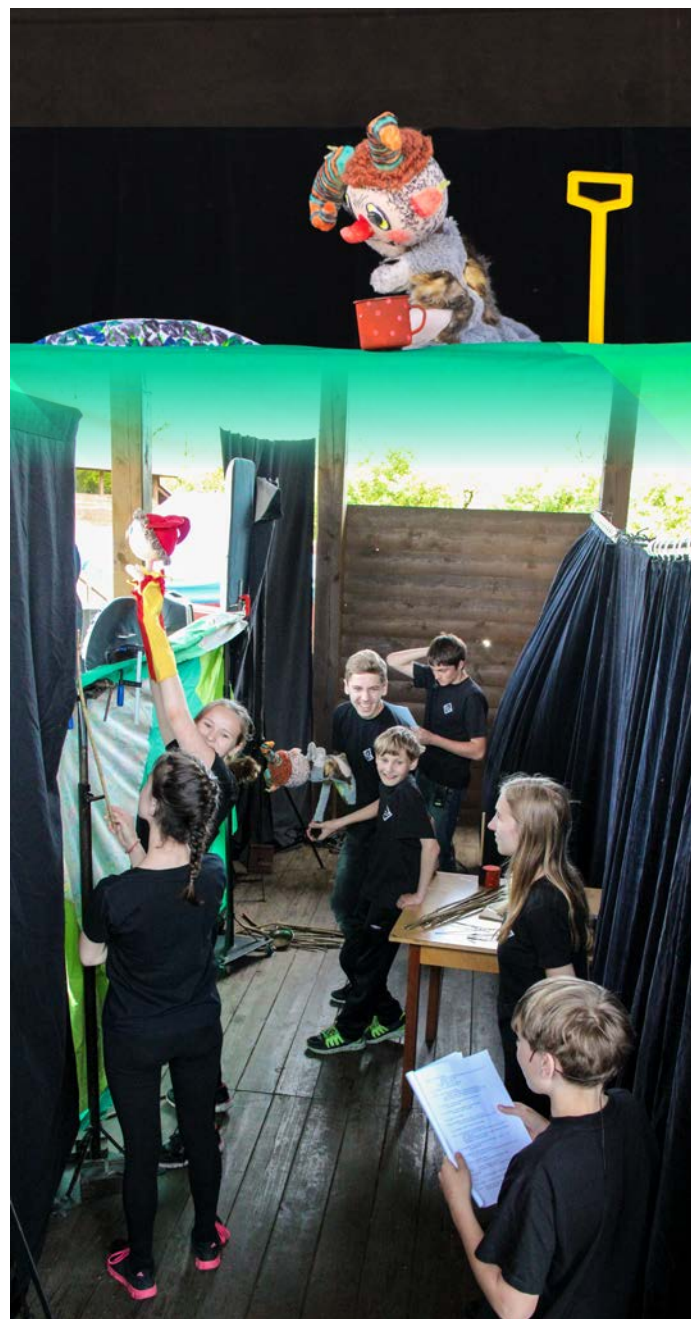
Kristýna – Jitřenka

Při „Kdo jinému jámu kopá...“ nám na začátku nešel spustit kouřostroj. Sice jsme z něj dostali takovou slabou mlhu, ale na nástup čerta to bylo uboze málo. A pak, když už nám kouřostroj byl na nic, tak začal čadit, jako kdyby měl nastupovat celý pekelný ansámbl, a nešel zastavit. Jestli jsem někdy byla blízko k tomu se udusit, tak tehdy.

Kačka – Jitřenka

No průšvihů bylo spousta, nejlepší je, když někdo v panice 10 vteřin před tím, než má jít s loutkou hrát, danou loutku hledá, což je obzvlášť vtipné, když je to na představení.

Marek – Jitřenka

Pohled do zákulisí inscenace *Kdo jinému jámu kopá*

5. otázka

Čím jsou zkoušky náročné?

Náročné mi vůbec nepřijdou, jenom někdy, když jsem unavená.
Majda – Kašpárek

Musím vše udělat dobře a nekazit to ostatním dětem.
Veronika – Kašpárek

Udržet těžké loutky. Mít v jedné pohádce více drobných rolí.
Zapamatovat si je a nesplést se.

Zuzanka – Kašpárek

Zvláště s těžkými loutkami je opakování scén vyčerpávající.
Vojta – Jitřenka

Tím, že se často hodně věcí opakuje víckrát, a pak když se náš pan režisér častokrát rozčiluje, když na jevišti pracuje třeba šest lidí a ostatní si vzadu povídají a vyrušují ostatní.

Thea – Jitřenka

V poslední době to bude určitě nesoustředěnost, především u mladších členů. Zkoušky jsou pak zdlouhavé a náročné a kazí se tím atmosféra souboru i zkoušek.

Kristýna – Jitřenka

Občas se stává, že přijdu ve špatné náladě, a je těžké se k něčemu přinutit, ale vždy se snažím to potlačit a zkoušku si užít!

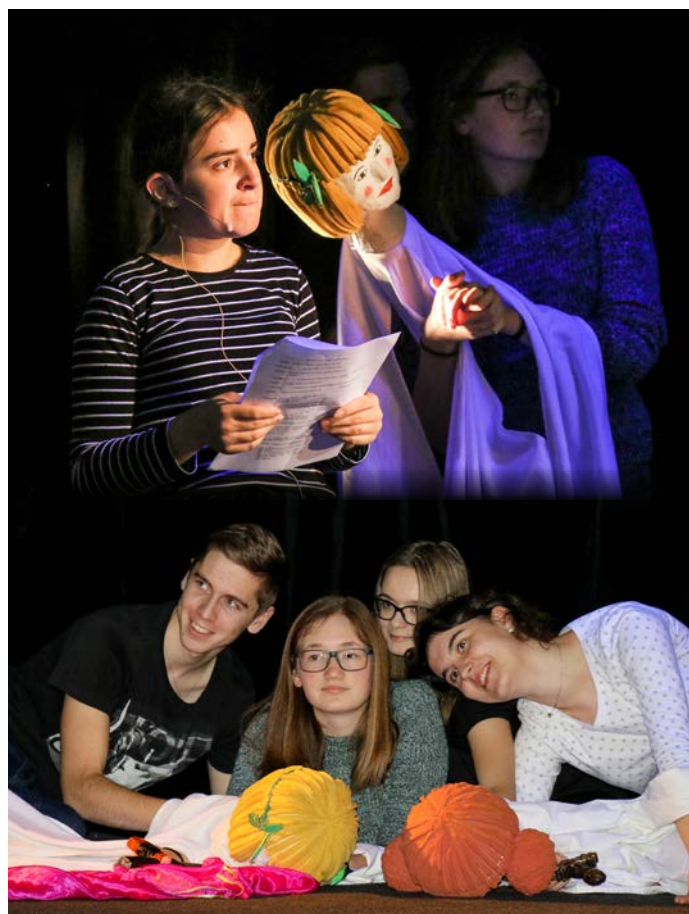
Adéla – Jitřenka

Nemluvením. Rozhodně nemluvením. Alespoň když na chvíli konverzace umlkne, nemusíme to nazývat trapným tichem, ale profesionálním chováním vůči našim hereckým kolegům. Problém je, že když máme pauzu, tím pádem i čas na mluvení, tak jsou všichni tak vyčerpáni svými hereckými výkony, že pouze sedíme, ukusujeme ze svých skromných svačín a koukáme před sebe.

Magda – Jitřenka

Třeba letos mi ve čtvrtek končí škola ve čtyři hodiny, to začíná zkouška. Čili hned ze školy peláším na Pávilon. Někdy je to dost úmorné, pořád se zastavuje a jedna replika se jede klidně desetkrát. Jindy má někdo hrozně vtipnou náladu, dělá blbosti a je mu jedno, že jsme se kvůli němu zasekli. Občas je v plánu věnovat se hře, která mě absolutně nebaví. Když mě baví hra, mám roli, která mi nejde a z poznámek vedení, byť nikdy nebyly řečeny mně do očí, ale zase ani ne v mé nepřítomnosti, jsem nervózní a roli ještě více zpackávám.

Kačka – Jitřenka

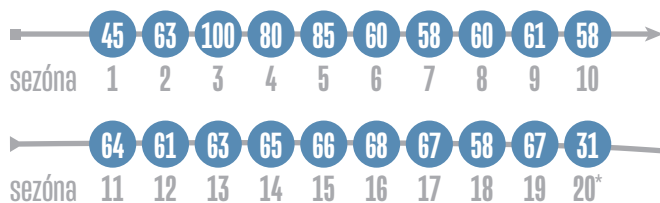
I při náročné zkoušce bývá legrace

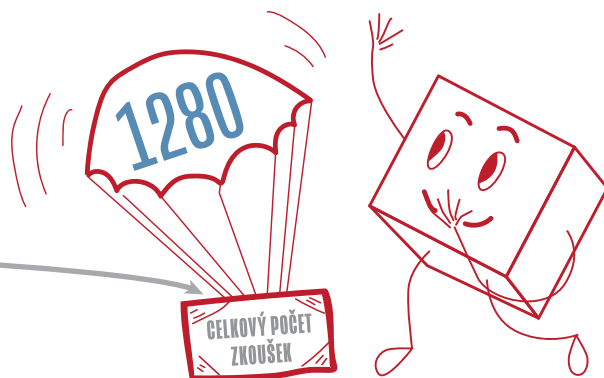
Na průpravná dramatická cvičení bývá v souboru Kašpárek více času

DIVADELNÍ ZKOUŠKY

POČET PRAVIDELNÝCH A MIMOŘÁDNÝCH ZKOUŠEK
V JEDNOTLIVÝCH SEZÓNÁCH

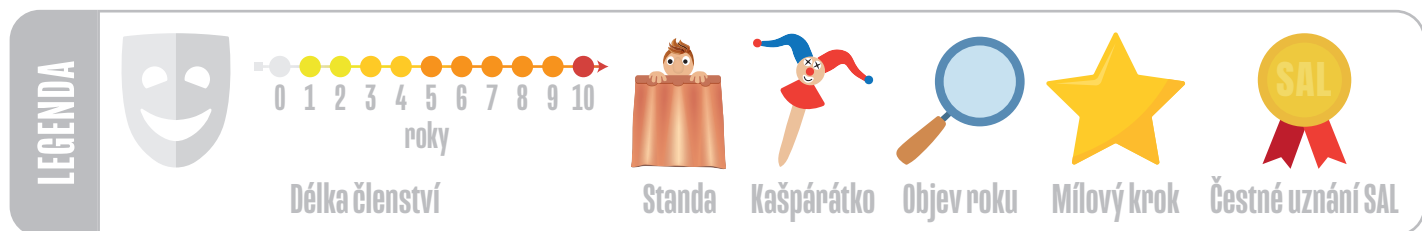

*) Hodnota spočítána ke konci roku 2019.

Do konce roku 2019 strávili herci na pravidelných a mimořádných zkouškách **2 966 hodin** a dalších **1 619 hodin** na svých představeních.

SEZNAM ČLENŮ BÝVALÝCH I SOUČASNÝCH A JEJICH OCENĚNÍ

1.		Bělka Michal											
2.		Faltová Karolína											
3.		Markupová Jana											
4.		Pažoutová Kateřina											
5.		Roscová Kateřina											
6.		Lhoťan Miroslav											
7.		Rosca David											
8.		Nedvědová Zuzana											
9.		Ritterová Tereza											
10.		Páchová Lucie											
11.		Medonosová Marta											
12.		Kopecká Lenka											
13.		Erychlebová Denisa											
14.		Rajtarová Marcela											
15.		Svobodová Šárka											
16.		Vitz Robert											
17.		Prášilová Babeta											
18.		Kovandová Petra											
19.		Kredbová Martina											
20.		Brožová Jana											
21.		Dovínová Eva											
22.		Nedvěd Petr											
23.		Štochl Daniel											
24.		Nastoupilová Lucie											
25.		Sobotková Anna											
26.		Pánková Drahoslava											
27.		Baťková Veronika											
28.		Ludvíková Sabina											
29.		Dolečková Blanka											
30.		Pešek Jiří											
31.		Rajtar René											
32.		Lhoťanová Anna											
33.		Růžičková Markéta											
34.		Růžička Jakub											
35.		Žitný Dominik											
36.		Sroková Adriana											
37.		Stehlíková Ivana											
38.		Štajnerová Dominika											
39.		Niklová Petra											
40.		Martínková Lucie											
41.		Kofránková Kristýna											
42.		Večeřa Jakub											

43. 🏆 Prokop Tomáš
44. 🏆 Vodseďálková Tereza
45. 😊 Jelínková Anna
46. 😊 Horváth Tomáš
47. 🏆 Škodová Šárka
48. 🏆 Holková Eva 🎁 🎁
49. 🏆 Ryska Filip
50. 🏆 Rambousek Jakub
51. 😊 Kulíková Anna 🎁 🎁 🎁
52. 😊 Jizbová Lenka
53. 😊 Salaquardová Petra 🎁 🎁 🎁
54. 🏆 Preislerová Tereza 🎁 🎁 🎁 🏆 🎁 🎁
55. 😊 Ederová Eliška
56. 😊 Kusá Martina
57. 😊 Housarová Alžběta
58. 😊 Stojka Pavel
59. 🏆 Stojka Martin
60. 😊 Vítek Daniel 🎁
61. 🏆 Kofránek Jiří 🎁 🎁 🎁 🎁 🎁 🎁 🎁
62. 😊 Suchá Simona 🎁 🎁 🎁
63. 🏆 Hřebíková Klára
64. 😊 Nikodem Filip 🔍
65. 😊 Řezáč Pavel 🎁 🎁 🎁 🏆 🎁
66. 😊 Nedbal Filip
67. 😊 Fridrich Jan
68. 😊 Fridrich Jakub 🎁
69. 😊 Pažout Štěpán
70. 😊 Pačesová Jana
71. 😊 Salaquarda Luboš 🌟 🎁 🎁
72. 😊 Holík Daniel 🎁
73. 😊 Holík Dominik
74. 😊 Keijsperová Karolína 🎁 🎁
75. 😊 Keijsper Martin 🌟 🏆 🎁 🎁 🎁
76. 😊 Klacková Denisa 🏆
77. 😊 Fidrmucová Adéla 🏆 🎁 🎁 🎁
78. 🏆 Zástěrová Kristýna 🎁 🎁 🎁
79. 😊 Kubkin Bohdan 🔍
80. 😊 Burger Martin
81. 😊 Motlová Alžběta 🔍 🎁
82. 😊 Svobodová Michaela
83. 😊 Štrobachová Anna 🎁 🎁
84. 😊 Nikl Vojtěch
85. 😊 Zavadilová Marie 🎁 🏆 🎁 🎁 🎁 🎁
86. 😊 Zavadilová Magdalena 🎁 🎁 🎁
87. 😊 Růžičková Kateřina 🌟
88. 😊 Kania Michaela
89. 😊 Kavanová Kateřina 🎁 🎁 🌟
90. 😊 Němcová Jenifer 🎁 🏆 🎁
91. 😊 Kozák David 🎁
92. 😊 Keijsper Lukáš 🌟
93. 😊 Ohlídalová Tereza
94. 😊 Petr Marek 🔍 🎁 🎁 🎁 🎁
95. 😊 Suk Vojtěch 🎁 🎁
96. 😊 Štrobach Radek 🎁 🌟 🎁
97. 😊 Smetanová Jana 🎁 🌟
98. 😊 Milda Matyáš 🎁 🎁
99. 😊 Mayer Štěpán 🎁 🎁
100. 😊 Stará Lucie 🎁 🎁
101. 😊 Suchá Zuzana
102. 😊 Šmelhausová Kateřina

103. 😊 Šmelhausová Veronika
104. 😐 Řepová Elena
105. 😊 Vošvrdová Thea ★ 🎉 🎉 🎉
106. 😊 Řezáčová Markéta 🎉
107. 😊 Voborníková Monika ★ 🎉 🎉 🎉 🎉
108. 😊 Dohelská Adéla
109. 😊 Hoffmanová Julie 🎉
110. 😊 Jansíková Aneta 🎉
111. 😊 Kropáčková Barbora 🔍
112. 😊 Kropáčková Magdalena ★
113. 😊 Šafárová Lucie
114. 😊 Nováková Lucie
115. 😊 Koželuh David ★
116. 😊 Růžičková Zuzana
117. 😊 Zajíčková Julie 🎉
118. 😊 Hrotková Berenika
119. 😊 Hula Patrik
120. 😊 Paur Matyáš ★
121. 😊 Servusová Eliška
122. 😊 Hula Matyáš
123. 😊 Sailerová Adéla
124. 😐 Zavadil Marek
125. 😐 Hrnčířová Klára
126. 😐 Nechod'omová Veronika
127. 😐 Postránecká Adéla

PREMIÉRY

Do konce roku 2014 bylo uvedeno celkem 25 premiér.

2015

Nebyla uvedena žádná premiéra.

2016

- 18. 3. 2016 Jitřenka „Kašpárek a drak“
- 29. 4. 2016 Kašpárek „O Lízince“
- 29. 4. 2016 Kašpárek „Strašidlo Bumbác“ (obnovená premiéra)
- 25. 11. 2016 Jitřenka „Dvě balady z Kytice“

Dvě balady z Kytice

Svatební košile a Vodník dle osobitého textu Jiřího Suchého
hraje loutkářský soubor Jitřenka DDM Mladá Boleslav.

Režie:
Jaroslav Vidlař

PÁTEK 17:00 - PREMIÉRA - 25. 11. 2016 PAVILON DDM

2017

- 28. 4. 2017 Kašpárek „O Karkulce“
- 26. 5. 2017 Jitřenka „Kdo se bojí, musí do lesa“

2018

- 19. 10. 2018 Jitřenka „Krkonoš“ (obnovená premiéra)
- 30. 11. 2018 Kašpárek „Největší kouzlo“

2019

- 25. 1. 2019 Jitřenka „Pyramus a Thisbé (obnovená premiéra)
- 29. 11. 2019 Kašpárek „Čtyři pohádky o jednom drakovi“ (obnovená premiéra)

Oslava po premiéře pohádky *O Karkulce*

Premiéra inscenace *Největší kouzlo*

Pyramus a Thisbé

Obnovená premiéra

Námět: William Shakespeare
Scénář: Josef Šebek
Režie: Jaroslav Vidlař
Asistent režie: Anna Lhoňanová
Loutky: Alice Krásná
Výprava: Miroslav Honzátka
 Vlastimil Šeří
Zvuk a světla: Hana Vidlařová
 Alena Holíková

Obsazení

Vypravěči: Monika Voborníková
 Radek Štrobach
Pyramus: Marek Petr
 Jiří Kofránek, Magdalena Zavadilová
Thisbé: Marie Zavadilová
 Kristýna Zástěrová, Kateřina Kavanová
Lev: Matyáš Milda
 Aneta Jansíková

Černodivadelní efekty:

Adéla Dohelská, Aneta Jansíková, Jiří Kofránek,
 Lucie Stará, Kristýna Zástěrová, Magdalena Zavadilová

„Ó zhlubej mne tou
 ščěr-bou kleté stěny.“
 Thisbe, str. 3

Zajímavosti

obnovené premiéry

6
let

K divadelní hře s názvem „Pyramus a Thisbé“ jsme se vrátili po 6 letech.

2.
inscenace

Inscenace měla poprvé premiéru 14. prosince 2002, a stala se tak teprve druhou nastudovanou hrou souboru Jitřenka.

5.
obsazení

Obsazení inscenace se v průběhu let mnohokrát změnilo. Marek Petr a Marie Zavadilová jsou již pátou dvojicí, která propůjčila hlas zamilovanému páru.

12
hodin

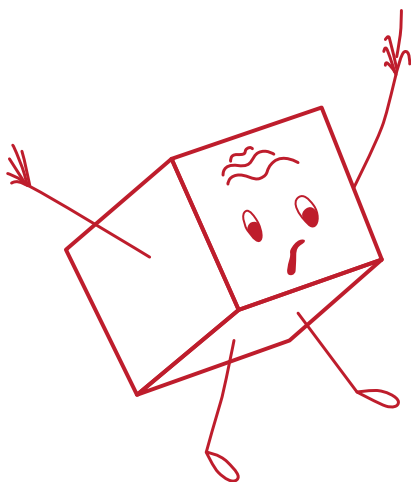
Jediným hercem, který hrál již dříve v této inscenaci, je Jiří Kofránek. Přestože se s hrou ostatní herci setkali poprvé, podařilo se nám ji nazkoušet za rekordních 12 hodin.

Po každé premiéře herci obdrží vzpomínkovou knížečku s premiérovým obsazením a zajímavostmi vztahujícími se k inscenaci či premiéře samotné

RODIČE

Důležitý článek činnosti souborů, který značně ovlivňuje výsledek. Ne, nesedí s námi na zkouškách, nezasahují do tvůrčího procesu, ale poskytují svému dítěti plnou a mnohdy až obětavou podporu. Tedy alespoň my máme štěstí na takto spolupracující rodiče. Svědčí o tom i úctyhodný počet těch, kteří reagovali na anketní otázky. Zveřejněné odpovědi korespondují s názory ostatních rodičů.

6. otázka

Co Vás přivedlo k rozhodnutí, přihlásit dítě do divadelního souboru?

Výborné reference o divadelních souborech, naučit se a nebát se vystupovat na veřejnosti.

Jana Jansíková

Eliška stále vymýšlela nějaké scénky, museli jsme sedět jako diváci a že bude hrát divadlo a my museli tleskat.

Gabriela Servusová

Děti jsem přihlásila do souboru proto, aby se uměly dobře vyjadřovat, nebály se mluvit na veřejnosti a naučily se něco nového. Také aby neseděly doma a zažily legraci a dobrodružství. Tím, že chodí do souboru, učí se trpělivosti a vytrvalosti a mají větší úctu k práci druhého člověka. Také si jsou více vědomy, kolik energie a úsilí vše stojí.

Jana Keijsperová

Tato otázka (6.) zřejmě oba rodiče zaskočila. Odpověď proto mamka Markéta a tatka Martin, kteří posílají do souborů tři nadané děti, pojali formou dialogu.

Co Vás přivedlo k rozhodnutí, přihlásit dítě do divadelního souboru?

Markéta: Protože jsme byli na představení a Magdě se to líbilo.

Martin: Na jakém představení? Já si to nepamatuju.

Markéta: Ty si totiž nic nepamatuješ, tím se nechlub. Přece aby se naučily vystupovat a mluvit a tak.

Martin: A začaly tam holky chodit současně?

Markéta: Ne, přece napřed Maruška. Rok napřed.

Martin: Magdo! Jak to bylo?

Magda: Ne, začaly jsme současně.

Martin: Marek je jasný, ten to chtěl zkusit, protože na několika akcích slyšel výzvu, že potřebují do souboru nové herce a líbilo se mu to.

Martin a Markéta Zavadilovi

7. otázka

Děti se při práci na jevišti musí vyrovnávat s náročnými úkoly, zasahuje to i do rodiny?

Do rodinného chodu to zasahuje spíše v organizační stránce, je třeba sledovat dění, plánovat víkendy s ohledem na dění v souboru a vytvářet dítěti podmínky pro celkový rozvoj - např. aby chodilo včas spát. Osobní prožívání úspěchů či neúspěchů je třeba brát s nadhledem a trpělivostí. Rodičovské povzbuzení samozřejmě moc pomáhá.

Jana Keijsperová

V podstatě ne. Snad jen po stránce organizace volného času, ale s tím se počítá a problém s tím nemáme.

Eva Šimonková

Zasahuje časově – musíme se časově přizpůsobit zkouškám, vystoupením, zájezdům a plánovat dovolenou dle soustředění. Někdy se stane, že po náročnější zkoušce už není síla na nic jiného.

Jana Jansíková

Zpočátku jsem dceři pomáhala se zapamatováním textu (tak první tři roky). Poté už šlo pouze o to, sladit časově požadavky DS na zkoušky/vystoupení s ostatními jejími aktivitami.

Iveta Dufková

Účast na činnosti souborů Kašpárek/Jitřenka má na rodinu vliv. Rádi jako celá rodina přijdeme Kačku (a celý soubor) podpořit jako diváci, když je vhodná příležitost. Čas od času se však vyskytnou i situace, kdy nelze skloubit plánované aktivity souboru a rodinné plány. Typicky tak docházelo a dochází ke kolizi týdenního lyžařského pobytu celé rodiny na horách ke konci zimy s termínem pravidelné zkoušky, nebo dokonce Festivalu pana Pipa. Takové situace nás samozřejmě netěší a rozhodování, čemu dát přednost, nebylo nikdy lehké.

Petra Kavanová

8. otázka

Váš pohled na působení dítěte v souboru.

Je to jediný kroužek, kam holky chodí opravdu rády a nikdy je nemusím přemlouvat – což se mi u ostatních kroužků zatím ještě nestalo (občas je to nějaké to „bolení břicha“ atd.)

Alice Austová

Za roky působení v divadelním souboru se obě mé děti naučily správně artikulovat, komunikovat. Komunikace jim nedělá problémy. Nemají žádné zábrany a stud při slovních prezentacích ve škole. Mají cit při recitaci.

Miroslava Štrobachová

Asi by se slušelo říci, že ano, že je to náročné a zodpovědné a že se zajímáme o volnočasové aktivity našich dětí. Prakticky je hlavní doprava na zkoušky a z nich zase domů nebo na další kroužek. Doma to bývá hlavně hledání scénáře v kupě jiných papírů. Zásah do rodiny návštěvou představení se většinou povede i s prarodiči, občas s nějakými kamarády.

Martin Zavadil

My jsme jen spokojeni. Účast v divadelním souboru podporuje zodpovědnost, smysl pro povinnost, vyjadřovací schopnosti, samostatnost i přizpůsobení při společných aktivitách na zkouškách i na letním soustředění.

Brigita Makovská

Rodiče jsou na představeních pro herce důležitou oporou

Za sebe můžu říct, že jsem šťastná za to, že Markétka do souboru chodí. Má úžasné zážitky z divadelních táborů, naučila se lépe artikulovat a nebojí se projevů před větším publikem. Má spoustu kamarádů a určitě to v ní prohlubuje i lásku k divadlu a kultuře obecně. A za to všem vedoucím divadelního souboru upřímně DĚKUJI.

Danka Řezáčová

Jestli je tím myšleno, jak je dítě spokojené s rolami nebo disciplínou apod., tak to neřeším. Žádné z dětí nemá poruchu osobnosti, takže jsou fyzicky a intelektově schopny plnit všechny zadané role. Jen ať se snaží, učí, memorují a přizpůsobují.

Spíš dokážu hodnotit, co je vidět na dětech doma. Všechny mají divadlo na předním místě popularity svých kroužků a táborů. Těsně před ním je jen křesťanský tábor s kamarády z Brna. Proto zkracovaly pobyt na prázdninovém soustředění.

Marušku divadlo společně s její čtenářskou vášní nasměrovalo k estetickému pojmání života. Uvědomuje si projekci vlastní osobnosti způsobem vystupování, řečí, pózami.

U Magdy jsem vnímal více potíží s kázní. Nevím, jestli to ještě pokračuje. Je svědomitá v přípravě na zkoušky a vystoupení. Tedy alespoň v porovnání s Maruškou, která je vždy „v pohodě“. Klade důraz na spolehlivost, na dodržení pravidel. Myslím, že ji v tom divadelní soubor výrazně formoval.

Od Marka se toho dozvíme nejvíc. Pořád je nadšený a na kroužek se těší. Co hraje, jak mu to jde, jen kamaráda tam asi výrazného nemá. To od Magdy se někdy dozvíme jen „No dobrý.“ nebo „Jejda, mami, neptej se tak.“ a vrtí při tom hlavou.

Martin Zavadil

Jsme rádi, že je Kačka členkou souboru a že její členství trvá již tolik let. Při práci v souboru získala řadu zkušeností a nemáme na mysli pouze zkušenosti divadelní, umělecké, ale i zkušenosti obecně mezilidské, ze spolupráce a soužití s ostatními herci a vedením souboru.

Petra Kavanová

S rodiči se setkáváme cíleně dvakrát ročně. Adventní setkání "Na forbíně" nabízí vše, co patří k tomuto období: chvíli klidu, zastavení, setkání s přáteli, ale i očekávání, vánoční cukroví a stromeček a zamyšlení nad uplynulým obdobím. Tradičně si filmem připomínáme hezké zážitky z letního soustředění, probereme všechny události, kterým soubory prošly od začátku divadelní sezóny, a snažíme se rodiče připravit na události v období od ledna do června.

V roce 2018 jsme setkání "Na forbíně" navíc ozvláštnili Adventním zamyšlením (přečíst si ho můžete na stranách 20-23), které odlehčenou formou zachycovalo situace a okamžiky, které s dětmi pravidelně prožíváme.

Červnové setkání nese název "Poslední opona" a je spojeno s hodnocením divadelní sezóny. Předávají se Zaoponíky, výroční ceny a další ohodnocení podle zásluh. Poslední opona za závěrečným vystoupením dětí uzavírá divadelní sezónu.

Loutkářské soubory
Kašpárek a Jitřenka
si Vás dovolují pozvat na tradiční setkání
u příležitosti konce divadelní sezóny.

Poslední opona

Datum: **8. 6. 2018** Čas: **17:00** Místo: **Pavilon DDM**

Loutkářské soubory Kašpárek a Jitřenka
si Vás dovoluji pozvat na vánoční výroční schůzi společnosti

Křivoklátská mořeplavba s.o.s.

pátek 18. prosince 2015

DĚN

17:00

HODINA

velký sál, Pavilon

MÍSTO

exotické ovoce či pečivo

VSTUPNÉ

FILMY Z LETNÍCH ODBORNÝCH SOUSTŘEDĚNÍ

2015 - Na vlnách Tichomoří

2016 - Filmový festival počtvrté

2017 - Továrna Alea

2018 - Detektivní Lhotkawood

2019 - La Misi3n „El Coffre“

Adventní zamýšlení Hany a Anny

Reálné události a zážitky s dětmi zaznamenaly Hana Vidlařová a Anna Lhofanová.

Nás, kteří jsme nevyrostali pod vlivem supermarketů a reklam, které uvádějí většinu spoluobčanů do nákupní hysterie, vede předvánoční čas spíše k zamýšlení a prolistování kroniky, kterou si píše každý z nás ve svých vzpomínkách. A hledme! Mnoho listů té naší virtuální kroniky je věnováno Vaším dětem i Vám, rodičům. Zkusme v nich v tomto magickém čase objevit základ úspěchů loutkářských souborů Kašpárek a Jitřenka.

Vybíráme pouze ty, které nás vzájemně posilují.

Čtené zkoušky. První etapa přípravy nové inscenace s herci a prověrka, zda jsme interprety tipovali správně. Velmi důležitá část přípravy, ke které většina interpretů přistupuje stylem „číst umím, tak o co jde“. Loutkoherci se většinou nudí a výhoda naposlouchání si textu před přesunem na jeviště, jim stále zůstává utajena. Režisér se raduje, že dostane ještě mnoho příležitostí vysvětlit ansámblu svou představu, která se však, jak již herci tuší, v průběhu nadcházejících zkoušek ještě několikrát změní, a věta herce: „**Ale minule jste říkal ...**“ se stane nedílnou součástí zkoušek. „**Ale to je přece ta tvůrčí práce,**“ zní stále stejná, někdy i trpělivá odpověď.

Aranžovací zkoušky. Do akce nastupují loutkáři. Úvodní slovo o hodnotě loutek je pro nás všechny již obehnané a nudné, ale přeci jen i nadále ctíme pravidlo „opakování je matka moudrosti“. Pro herce tak nastává ještě několik volných chvil a proč tedy toho

času nevyužít k „důkladnému“ prozkoumání technologie loutek, popřípadě k vytvoření dredů či copánků v načesané paruce loutky. Tato tvořivá činnost vnese mezi mládež značné veselí a vedoucí přinutí k hlubokým nádechům a výdechům. Obojí však odbourává stres a prospívá tedy zdraví. Avšak pokud ona „úprava účesu či kostýmu“ unikne hercově pozornosti a on objeví „nový účes“ až těsně před svým nástupem na scénu, pak toto slušně vychované dítě obdaří své okolí pěkně ostrými výrazy.

Máme za sebou dva, někdy i tři měsíce práce a inscenace se v hodně hrubých rysech přibližuje představě režiséra. Avšak ouvej! Nastává konflikt. Herec v činoherní roli má v určitých pasážích vydat nelibý zvuk (usmrknout, zachrochtat ...). Toť neskutecně těžký úkol! Na činoherce divák vidí, a ne každý disponuje komediální odvahou. Následuje přesvědčovací nátlak, při kterém se baví celý soubor, jen ne

ten „chudák“, který má utírat nudli do rukávu. Pocit štěstí pocítíme všichni, když to dotyčný ustojí a zvládne sám nad sebou. Jistě je šťastný i on při potlesku diváků.

Víkendová zkouška. Přichází na řadu vždy, když nám teče do bot. Premiéra je před dveřmi a souhra loutkoherců a interpretů se nedaří. Je to zkouška náročná, při které loutkáře bolí hodně ruce, a ti, co propůjčují loutce hlas, opakují své repliky tak dlouho, až se je „konečně“ naučí nazpaměť, což jim umožní loutky sledovat a souhra konečně klapne. Ale jsou to zkoušky tvořivé a většinou se na nich inscenace posune o velký krok směrem k premiéře. Tmelícími momenty těchto víkendů je pohodová nálada bez školních stresů, dobré jídlo a čas užít si komediantskou legraci.

Hlavní a generální zkouška. Dvě poslední zkoušky, které předcházejí premiéře, budou již „brnkačka“, říkáme si všichni. Pohoda končí v okamžiku, kdy zjistíme, že nejsme v plném obsazení. Režisér šílí a trvá na přeobsazení role, neboť, jak již bylo mnohokrát řečeno, neúčast na hlavní či generální zkoušce je prohřešek N E O D P U S T I T E L N Ý.

Premiéra. Událost bezesporu výjimečná a naší snahou je přežít ji s úsměvem a s náznakem alespoň zdánlivého klidu. Uklidňujeme ztrémované herce a snažíme se vyřešit obvyklé situace typu:

„Hani, já mám děravou kuklu!“

„Nevadí proužkaté ponožky?
Černé nemám.“

„Aničko, mně někdo sebral rukavice,
ale fakt teď tu byly a už nejsou!“

Každé podobné sdělení doprovází upřený pohled zoufalého človíčka, který očekává záchranu, nebo vyčkávající pohled s otazníkem: „Co s tím provedeš?“ Naštěstí tyto hrátky provozují zejména mladší členové. Ti protřelejší si už umí poradit, neboť vědí, že rychlejší než jehla je černá lepící páska, která konec konců zakryje i nevhodné ponožky. Nakonec se všechny části kostýmů i rekvizity najdou. Loutkoherci mají své loutky, interpreti „porty“ a začínají se scházet diváci. To je čas, kdy na mnohé herce a zejména herečky dolehne nutná potřeba navštívit WC. „Úžasná“ příležitost, jak proběhnout zaplněným předsálím, pokud možno s kuklou na hlavě, a předvést se příbuzenstvu. Budiž jim tento prohřešek proti herecké etice odpuštěn, neboť vzápětí se na jejich hlavy snese krupobití přání a proseb režie:

„Do světla patří loutky,
nikoliv vaše hlava a ruce.“

„Živáci, hlídejte si světlo ať jste vidět ...
jo a nechoďte k reproduktorům,
ať to nehouká.“

„Vy, kteří mluvíte za loutky, nechoďte k sobě
moc blízko, mluďte zřetelně,
nezapomeňte na citoslovce a pauzy,
a dejte si mikrofony dál od pusy – funíte!“

„Loutka musí na jeviště přijít a zase odejít, ne
abyste ji odnesli jako prapor.“

„Čekejte na hudbu!“

„Nezapomeňte ..., nespěchejte ...,
poslouchejte ..., ZLOMTE VAZI!“

No řekněte, jestli by se z toho jeden nezbláznil.

První gong a jdeme na to! Následujících čtyřicet minut prožijeme všichni v jakémisi zvláštním svazku, kterým protéká silná energie a touha nezkazit společné dílo. Tyto pocity prožívá asistentka režie Anička, která se snaží v zákulisí eliminovat průšvihy. Ale i Alenka s úsilím polapit do světla to, co má být vidět, anebo skrýt co má zůstat skryto. Alenka s Haničkou se pak spolu vrhají na ozvučovací pult v případě, že hlas herce dosahuje příliš vysoké intenzity či v případě opačném. Největší a nejtěžší úkol však spočívá na dětech.

S potleskem diváků a s poslední oponou opadává i napětí. Příval endorfinů zahladí všechny trable a přivede nás do stavu radosti a štěstí. Pochvala od režiséra, tu euforii zase trochu zklidní, neboť většinou začíná slovy:

„Bylo to dobré, ale ...“

Reprízy. Stejně tak jako si s reprízami začíná tzv. sedat inscenace, začínají si sedat i herci v zákulisí. Již nestojí připravení na svůj výstup o půl stránky dříve a s přibývajícím jistotou, která narůstá s každou úspěšnou reprízou, se zvedají stále později a později. Až se jednou zvednou natolik pozdě, že už v té černočerné tmě nestihnou najít výkryt, který jim nějakým „záhadným způsobem“ zmizel z místa, kde ho měli připravený. A teď začíná boj o vteřiny! Jeden herec začne zmateně prolézat celé zákulisí a snaží se nahmatat něco co by aspoň trochu připomínalo výkryt. Když mu věc, kterou se právě chystá zvednout, na jedinou řekne: „Co blbneš?“, dojde mu, že to, co právě

nahmatat, není výkryt, ale jen noha jeho kolegy. Ten si zatím v klidu čeká na svůj výstup, aniž by tušil, že za chvíli možná bude ve stejné situaci, jako ten tápající herec. Loutkoherce čekající na scéně na výkryt, který je má neviditelně odvést ze scény, zatím polévá horko a kromě hledání náhradního řešení, jak zmizet z jeviště, se jim hlavou honí i pár peprných výrazů. Zmatek nakonec navštíví i dámy v kabině, které kvůli přemýšlení nad tím, proč na jevišti nastal „zásek“, omylem spustí jinou skladbu. Všichni se snaží uklidnit větou:

„Divák to snad nepozná.“

Ale moc dobře ví, že režisér ano. Proto si už jedni chystají omluvu a druzí výmluvu. A tak si inscenace sedá dál. Ale kdo už si tolik nesesdá, jsou poučení herci snažící se být včas a plně připraveni na své role.

Zájezdy. Když už inscenaci zhlédlo pár stovek diváků na domácí scéně, je čas vyvést loutky i herce do dalších divadel. Představa společně stráveného času na cestách, kdy si konečně v autě budeme moci zazpívat *Vysoký jalovec* a další hity, či si vyprávět to, na co při zkouškách nezbyvá čas, je velmi lákavá. Tolik lákavá už však není vidina, že musíme zabalit celou inscenaci a zájezdové jeviště, pak vše naložit do aut, v zájezdové destinaci opět vyložit, celé jeviště postavit a po skončení představení zase všechno absolvovat v opačném sledu. Je to totiž fuška. Velká fuška! Někteří k této neoblíbené části zájezdu přistupují chytře – „čím víc přiložím ruku k dílu, tím rychleji bude hotovo“. Jiní zase v těchto chvílích začnou naplno projevovat svůj herecký talent a předvedou etudu, že lampička, kterou právě nesou, je tak neuvěřitelně

těžká, že už nic jiného vzít nemohou. Kdyby to bylo na jevišti, tak by jim diváci za jejich excelentní výkon i zatleskali. My však zaslepení potem a nedostatkem kyslíku nedokážeme v tuto chvíli dostatečně ocenit jejich výkon a jediné, na co se pod tíhou těžkých závaží v obou rukách zmůžeme, je věta:

„Nic lehčího už tam nebylo?“

Do našeho společenství patří i děti, které v souboru začínají a jejichž jména v programech k inscenacím ještě nenajdete. Přicházejí většinou s velkou touhou hrát divadlo. Jsou však postaveny před skutečnost, že se nejprve musí naučit trpělivosti, divadelní disciplíně, hlasovému projevu a mnoha dalším důležitým drobnostem. Začátek divadelní sezóny je pro ně, a mnohdy i jejich rodiče, docela těžký. Většinou totiž sledují „oprašovací“ zkoušky z hlediště a možnost získat roli v nové inscenaci se naskytne až v druhém pololetí. Touto situací prošly všechny děti

v době svého vstupu do souboru a pochybnostmi většina rodičů. Jeden z rodičů nám na toto téma dokonce i napsal. Jeho pohled na věc je otištěn ve Slunečníku¹ vydaném k 15. výročí souborů na straně 26.

Jak je zřejmé, nemáme to lehké my vedoucí s dětmi, ani ony s námi. Všichni máme své vrtochy. V průběhu divadelní sezóny se navíc několikrát objeví kritické momenty. Momenty, kdy vedoucí šílí a snaží se najít odpověď, proč herci stále opakují ty samé chyby a prohřešky, a kdy herci jsou otráveni, protože je jim neustále něco vytýkáno. S odstupem času se však na všechna tato škobrtnutí podíváme s nadhledem a připomínáme si je jako veselé historky, ze kterých se snažíme poučit do budoucna. A letos jsme se o tento nadlehčený pohled do zákulisí našeho divadelního života podělili i s Vámi, milí rodiče.

A v čem tedy spočívá úspěch loutkářských souborů Kašpárek a Jitřenka?

Jdeme si za společným cílem. Cílem tvořit a hrát kvalitní loutkové divadlo, které nadchne, překvapí a pobaví jak diváky, tak (a to možná hlavně) i samotné herce a jejich vedoucí. Za tímto cílem si vytrvale kráčíme a zejména pracovitosti dětí si velmi ceníme. Objeví-li se na cestě k cíli nějaká překážka, zatneme všichni zuby a snažíme se ji překonat. Z případných chyb se snažíme poučit nejen mladé umělce, ale i sami sebe, abychom příště onu překážku přeskočili jedním, maximálně dvěma ladnými skoky. V cíli pak na nás čekají ty krásné chvíle, kdy se baví herci na jevišti i diváci v hledišti. Potlesk a zejména smích diváka, který se donese až k uchu herce, ho konečně utvrdí v tom, že všechna ta dřina, která tomuto okamžiku předcházela, stála za to. A pak se stane, že režisér nemá připomínky, jen dojatá slova chvály. A to je pro nás třešinka na dortu.

1 Slunečník najdete na www.ddm-mb.cz či www.loutkari-mb.cz

VÝROČNÍ CENY

VÝROČNÍ CENY

Udělování výročních cen se v našich souborech datuje od roku 2005.

STANDA (standardně dobrý amatér)

Cena je udělována za přesvědčivé ztvárnění role, či za skutečné souznění se souborem.

Cena je udělována hercům ze souboru Jitřenka.

OBJEV ROKU

Cena je udělována typicky nováčkům, kteří nás překvapí svým talentem či zapalením pro hereckou tvorbu.

Cena je udělována hercům z obou souborů.

KAŠPÁRÁTKO

Cena za věrohodné ztvárnění role, či za skutečné souznění se souborem.

Cena je udělována hercům ze souboru Kašpárek.

MÍLOVÝ KROK

Cena za výrazný posun v loutkoherecké tvorbě.

Cena je udělována hercům z obou souborů.

2015

Výroční cenu STANDA získali:

- **Daniel Vítek** za roli kouzelníka v pohádce Skákavá princezna
- **Jiří Kofránek** za vímavou spolupráci s hereckými partnery v inscenaci Kabaret

Cenu KAŠPÁRÁTKO získala:

- **Monika Voborníková** za roli Poplety v pohádce Povídám, povídám pohádku

Ocenění Mílový krok převzali:

- Radek Štrobach
- Jana Smetanová
- Kateřina Růžičková
- Lukáš Keijsper

Zvláštní cenou za významnou oporu a vstřícnou pomoc při našem veškerém komediantském snažení byli oceněni:

- Luboš Salaquarda
- Jiří Kofránek
- Adéla Fidrmucová

2016

Výroční cenu STANDA získali:

- **Adéla Fidrmucová** a **Marie Zavadilová** za roli Ježibaba v pohádce Skákavá princezna
- **Luboš Salaquarda** a **Jiří Kofránek** za roli Čerta v pohádce Kdo jinému jámu kopá

Cenu KAŠPÁRÁTKO získali:

- **Markéta Řezáčová** za ztvárnění interpretační role kozy Lízy v inscenaci O Lízince
- **Monika Voborníková** za ztvárnění charakterově rozdílných rolí Kozy tetičky a Lišky v inscenaci Povídám, povídám pohádku a role Babičky v pohádce O Lízince

Objevem roku se stala Barbora Kropáčková.

Ocenění Mílový krok převzala Thea Vošvrdová

Zvláštní cena byla udělena:

- **Miloslavě Hamáčkové** za spolehlivost, neústupnost, ostražitost, laskavost, ochotu a přesnost při výkonu provozní služby ve foyer při představeních souborů Kašpárek a Jitřenka
- **Tereze Preislerové** za bohatou desetiletou uměleckou tvořivost v loutkářských souborech Kašpárek a Jitřenka

2017

Výroční cenu STANDA získali:

- **Vojtěch Suk** a **Adéla Fidrmucová** za vtipný herecký výkon v inscenaci *Kdo se bojí, musí do lesa*
- **Jiří Kofránek** a **Adéla Fidrmucová** za výrazný herecký výkon v inscenaci *Dvě balady z Kytice*
- **Marek Petr** za výstižný hlasový projev v inscenaci *Dvě balady z Kytice*
- **Martin Keijsper** za osobitý hlasový projev v inscenaci *Dvě balady z Kytice*
- **Matyáš Milda** za výstižný hlasový projev v inscenaci *Dvě balady z Kytice*
- **Marie Zavadilová** za vysoce emocionální tvorbu postavy *Paní noci* v inscenaci *Kdo se bojí, musí do lesa*

Jiří Kofránek a Adéla Fidrmucová v inscenaci Dvě balady z Kytice

Cenu KAŠPÁRÁTKO získali:

- **Julie Hoffmanová** za hlasový projev v roli kůzlete v inscenaci *Povídám, povídám pohádku* a za roli muzikantky v pohádce *o Karkulce*
- **Lucie Stará** za roli *Poplety* v pohádce *Povídám, povídám pohádku*
- **Radek Štrobach** za roli herce v inscenaci *o Karkulce*
- **Štěpán Mayer** za roli klauna v pohádce *Povídám, povídám pohádku*
- **Thea Vošvrdová** a **Julie Zajíčková** za citlivý loutkoherecký výkon v roli *Karkulky* v inscenaci *o Karkulce*

Ocenění *Mílový krok* převzala *Kateřina Kavanová*.

Lucie Stará v roli Poplety v inscenaci Povídám, povídám pohádku

2018

Výroční cenu STANDA získali:

- **Jiří Kofránek** za hlasovou interpretaci v roli umrlce v inscenaci Dvě balady z Kytice
- **Matyáš Milda** za kreativní pantomimický výkon v roli umrlce v inscenaci Dvě balady z Kytice
- **Jiří Kofránek, Thea Vošvrdová a Marek Petr** za herecký výkon v roli pekaře v inscenaci Krakonoš
- **Martin Keijsper a Monika Voborníková** za loutkoherecký výkon v roli vandrovního v inscenaci Krakonoš

Cenu KAŠPÁRÁTKO získal:

- **Štěpán Mayer** za roli herce v inscenaci o Karkulce

Zvláštní cena byla udělena:

- Adéle Fidrmucové za všestranné umělecké výkony v inscenacích loutkářského souboru Jitřenka
- Kristýně Zástěrové za hereckou všestrannost v inscenacích loutkářského souboru Jitřenka
- Zuzaně Suché za výjimečnou aktivitu při technických přípravách scény před představeními loutkářského souboru Jitřenka

Matyáš Milda přebírá od pana režiséra své ocenění

2019

Výroční cenu STANDA získali:

- **Kristýna Zástěrová** za hlasové ztvárnění rolí dívek v inscenacích Pyramus a Thisbé a Vodník
- **Thea Vošvrdová** za činoherní ztvárnění role dívky v inscenaci „Svatební košile“
- **Marek Petr, Jiří Kofránek a Magdalena Zavadilová** za roli Pyrama v inscenaci Pyramus a Thisbé

Cenu KAŠPÁRÁTKO získaly:

- **Aneta Jansiková a Lucie Stará** za roli Dušky v inscenaci Největší kouzlo

Ocenění Milový krok převzali:

- Magdaléna Kropáčková
- David Koželuh

Objevem roku se stal Matyáš Paur.

Zvláštní cena byla udělena

- **Jiřímu Kofránkovi** za vždy kvalitní herecké výkony v loutkářských souborů Kašpárek a Jitřenka

Výroční ceny udělované v našich loutkářských souborech

LEKTOŘI A KRITICI

S lektory i recenzenty se setkáváme po celou dobu existence souborů. V převážné většině jsou to osobnosti, které ovládají komunikaci a dokáží svůj názor ať již negativní či pozitivní vyjádřit kultivovaně a vždy se záměrem podpořit děti do další tvůrčí činnosti.

Život však není jen medový koláč, ale také jsme se napili i z hořkého kalichu. Jsme rádi, že pouze jednou.

V roce 2015 byl vyslán soubor Kašpárek jako vítěz krajské loutkářské přehlídky na celostátní loutkářskou přehlídku v Chrudimi. Byli jsme pyšní na děti, které ve svém věku 8–11 let zvládli zahrát na velké scéně příjemné představení, které diváci přijali s hezkou odezvou. Večerní rozhovor s odbornou porotou již tak příjemný nebyl, ale ustáli jsme to. Článek, který jsme si ráno přečetli ve festivalovém bulletinu byl plný urážek a nenávisti. Autor článku neudržel své tendenční a negativní emoce na uzdě a s plným vědomím, že děti také umí číst hrubě pošlapal vše, čemu věřily a pro co byly ochotny vynaložit velké úsilí. Tento šrám na dětské duši nezahladila ani omluva ředitele přehlídky Michala Drtiny.

Je však namístě poděkovat rodičům dětí, kteří nás podrželi, a společně jsme dětem vysvětlili, že v životě se i se zlobou a vulgaritou setkají.

ETICKĚ SPÍLANÍ

Tato recenze nebude recenzí, neboť to je žánr, který se vztahuje k estetickým kategoriím, a ty mě při hodnocení inscenace Povídám, povídám pohádku naprosto nezajímají. Nebudu se proto zabývat jakoukoli strukturou ani srozumitelností. Potřebuju prostě vyblejt to zlo, který se do mě během toho představení dostalo. Vůbec nemá smysl hovořit o tom, že to bylo za hranicí vkusu nebo kýče... Nevkus a kýč jsou kategorie estetické a zde se dostáváme na půdu etiky. Tam, kde končí jakákoli potřeba cokoli sdělovat, dělat divadlo a cokoli z potřeby, začíná bohapustý kalkul. A když je tento kalkul konfrontován s dětmi, ať už na jevišti nebo v hledišti, je to zločin. Pro to, co se odehrálo před malou chvílí na jevišti Divadla

Karla Pippicha, neexistuje žádná polehčující okolnost. Je to čiré zlo. A jediné, co cítím, je nenávisť a pak ještě velký smutek: to kvůli těm dětem, protože tohle někdo udělat mému synovi, tak ho zabiju. Je to neprofesionální, měl bych teď něco reflektovat – jsem za to placen – ale kašlu na to, prostě vracím, co jsem dostal. Divadlo se má dělat pořádně a nebrat vážně, ale tohle je potřeba brát vážně, vždyť oni jim dost možná zkazili život. Co to znamená, žít celý život s pokrouceným vkusem. Fuj a ještě jednou fuj!!! Hanba.

Jakub Vašíček

PS: pro publikum: Je stejným zločinem takovým věcem tleskat, jako je dělat. Neboť kdo nezabrání křivdě, je stejně vinen jako ten, kdo ji spáchal. HOWGH!

Zdroj: VAŠÍČEK, Jakub. *Etické spílání*. Zpravodaj 64. Loutkářské Chrudimí. Chrudim, 2015, (3), 6. Dostupné z: <http://2015.chbeseda.cz/zpravodaj>

Kašpárek na 64. ročníku celostátní přehlídky Loutkářská Chrudim

PŘEHLÍDKA V KOBYLISÍCH JUBILEJNÍ (ÚRYVEK)

Inscenace souboru DDM Kašpárek Mladá Boleslav Povídám povídám pohádku byla praktickou ukázkou toho, že loutkové divadlo je dovednost, kterou je třeba pravidelně a systematicky rozvíjet, stejně jako hru na hudební nástroj. To také potvrdilo hodnocení poroty, která se slovy Vlasty Polednové vyjádřila k inscenaci takto: „Porotci se shodli na tom, že jednoduchá ‚pohádka naruby‘ o kůzlátku a třech kozách – mamince, babičce a tetičce, napsaná autorem původně jako klasická mateřinka pro děti předškolního věku, byla inscenována stejně ‚prostě‘ a souzněla i s věkem hereckého, tedy dětského

souboru. Dramaturgický výběr rezoval s hledištěm a pěkně zahraniou pohádku ocenili zejména ti nejmenší diváci.“

Přirozené, ale precizní výkony jak vodičské, tak mluvičské, včetně dvou živých vypravěčů, ocenila porota Čestným uznáním věnovaným „všem mladým loutkohercům souboru Kašpárek“.

K úspěšnosti inscenace přispěla především vyváženost všech jevištních složek (režie Jaroslav Vidlař). Černodivadelní, v podstatě velmi jednoduché plošné aranžmá odpovídá prostému příběhu, stejně jako poměr-

ně velké, čitelné loutky – další Čestné uznání, které za výpravu a loutky dostali Jaroslav Vidlař a Miroslava Šindelářová.

Dobrá úroveň souboru, a to po všech stránkách, je výsledkem patnáctiletého systematického pedagogického a režijního vedení manželi Vidlařovými. Černé divadlo je jen zdánlivě jevištně nenáročný žánr, pěstuje však dokonalou souhru dvou i více vodičů, z nich zpravidla jednoho mluviče (představitele postavy). V představení Povídám, povídám pohádku se tento „výcvik“ dobře zúročil.

Michal Drtina

Zdroj: DRTINA, Michal. *Přehlídka v Kobylisích jubilejní*. Loutkář, 2015, (2), 40–41. ISSN 1211–4065.

Velmi si vážíme názoru odborných lektorů a uměleckých osobností, kteří sledují činnost souborů delší dobu a mohou posoudit jejich vývoj.

9. otázka pro Tomáše Juříčku

Jste známý herec, dabér a režisér s bohatými zkušenostmi s dětským publikem. Jakou radu či povzbuzení byste dal našim loutkářským souborům, které hrají jak pro malé děti, tak i pro adolescenty?

Znám oba soubory řadu let. Od jejich téměř začátku, kdy jsem sledoval dětské hravé výstupy adekvátní jejich věku a zkušenostem. Po letech zrání dětských představitelů se soubory proměnily v téměř profesionální tělesa, kde zapomínám na to, že se jedná o docela malé na jedné straně a zrající na straně druhé divadelní „profesionály.“ Je neuvěřitelné, jak přínosná je práce jejich vedení, a to z jedné strany prof. Jaroslava Vidlaře po stránce umělecké, tak na druhé straně pedagogického vedení jeho manželky Hany Vidlařové po stránce pedagogické a společenské. Soubory tak od sebe navzájem během poměrně dlouhé činnosti přebírají to dobré a řemeslné. Těmito, pro mne těžko uchopitelnými postupy, se přenáší zkušenost těch starších protagonistů na ty mladší a začínající, takže oba soubory se vyvíjejí z mého pohledu naprosto logicky k čím dále lepším výsledkům. Z toho je patrné, že nejde ani tak o soustavnou práci s jednou skupinou stejného věku, ale vyplácí se zejména kontinuální práce po dlouhá léta s perfektní vizí.

Co popřát oběma souborům na závěr? Držte se, mějte rádi divadlo a věřte svým dospělákům.

Co popřát vedení těchto souborů? Úspěchy, jichž jste dosáhli za ta dlouhá léta za gigantického úsilí Vašich svěřenců není třeba připomínat. Držím Vám palce a přeji Vám do budoucna další a další nadšence pro divadlo jakéhokoliv typu.

Musíme doufat, že naše přetechnizovaná doba nezabrání rozvoji duševního vlastnictví, které je třeba rozvíjet od kolébky. Že je zatím kde brát, za to patří dík všem, kteří se tomuto

poslání ve svém volném čase věnují. Tedy v případě Vašich souborů především Vám, Vašim svěřencům a Vašim zřizovatelům.

Zlomte Vaz!

Tomáš Juříčka

herec, dabér a režisér působící nejen v České televizi

10. otázka pro Evu Reiterovou

S dětskými divadelními soubory se potkáváte již řadu let na Festivalu pana Pipa. Patří mezi ně i Kašpárek a Jitřenka. Můžete nám říci, co Vás na jejich tvorbě baví a kde to i trochu „drhne“?

Představení obou souborů Jitřenky a Kašpárka jsem měla možnost sledovat v průběhu několika let a taky trochu nahlédnout do „kuchyně“ při zkouškách na nové představení. Obdivuji oba soubory a jejich vedoucí, že mají úžasné profesionální přístup k divadlu a děti jsou natolik připravené, že jsou schopné i narychlo zaskočit roli třeba za nemocného kamaráda, aniž by se narušilo představení. To u amatérských divadelníků není běžné. Baví mě, vidět jejich představení i po několikáté, protože je vždy zábavné a na profesionální úrovni a taky většinou v jiném obsazení („děti rostou jako houby po dešti“).

A kde to trochu drhne? Mám pocit, že „nemoc mobilních telefonů“ v dnešní době nezasáhla jen dospělé, ale i děti. V současnosti spolu malé děti ústně komunikují méně a je někdy větší problém je zaktivizovat. Ale možná je to jen můj dojem... Přeji do jubilejní sezóny hodně štěstí a „ZLOMTE VAZI!“

Eva Reiterová

herečka Městského divadla v Mladé Boleslavi

Lektoři Festivalu pana Pipa - Eva Reiterová a Tomáš Juříčka

11. otázka pro Hanu Dotřelovou

Na loutkářských festivalech se setkáváte s loutkáři různých věkových kategorií, kterým předáváte nejen pochvaly, ale i kritické poznámky k předvedeným inscenacím. Jakou radu dáte Jitřence a Kašpárku do jejich třetího desetiletí?

Má rada pro oba soubory zní takto: Ponechte si nadšení, bavte se hraním loutkového divadla, buďte kamarádi s loutkou, mějte hodně skvělých nápadů a v neposlední řadě vám přeji, ať máte pořád tak skvělé vedoucí jako teď.

MgA. Hana Dotřelová

autorka, režisérka a herečka působící v pražské Říši loutek

12. otázka pro Bohuslava Šulce

Váš profesní život je spjatý s loutkami a s Divadlem Spejbla a Hurvínka. Setkání s Vámi na festivalu v Praze bylo pro členy souboru Jitřenka zážitkem. Pro vás také?

Už je to velmi dávno, co jsem se začal věnovat profesionálně loutkám. Začínal jsem jako amatér v Mladé Boleslavi, v mém rodném městě. Proto mne velice potěšilo, když jsem zjistil, jako člen poroty na přehlídce amatérských loutkových divadel z Prahy a Středočeského kraje, že jeden z účastníků je soubor z Mladé Boleslavi.

Byla to mládež, velmi dobře připravená lidmi v čele s Jaroslavem Vidlařem. Jejich představení bylo velice nápadité a všichni účinkující byli zapálení pro hru. Představení se líbilo i ostatním porotcům.

Nejvíce mě potěšilo, že se tomuto zájmu věnují v současné době mladí lidé. Proto bych chtěl poděkovat všem, kteří se této práci věnují a složit jim velkou poklonu.

Všem mladým, kteří se zúčastňují, přeji hodně štěstí v jejich zálibě a jak je zvykem, říkám to herecké Zlomte vaz!

Váš obdivovatel
Boja Šulc
nositel ceny Thálie
za celoživotní mistrovství v oboru loutkové divadlo

Soubor Kašpárek na 43. Festivalu pražských amatérských loutkářů. Na fotografii s Bohuslavem Šulcem (vlevo).

13. otázka pro předsedu SAL

Od dětství jste spjat s loutkovým divadlem a jako principál divadla „Kašpárkova říše“ v Olomouci jste pokračovatelem díla svého otce Zdarka Popa. Znalost loutkářského prostředí v Čechách a na Moravě i Váš vztah k loutkářským tradicím Vám přinesly i roli předsedy SAL. Podělte se s námi o Váš pohled na tvorbu loutkářských souborů Jitřenka a Kašpárek?

Pohled předsedy SAL ...

Na začátek jen malé představení SAL = Skupina amatérských loutkářů při Svazu českých divadelních ochotníků. Je to tedy docela složitý název. Ale zbytek je jednoduchý. Naším cílem je sdružovat amatérská loutková divadla a pomáhat jim.

A jak se tedy díváme na soubory DDM Mladá Boleslav? Příznávám, že jsem dlouho přemýšlel. Zaprvé – mám dlouholetý osobní vztah k Jaroslavu Vidlařovi. Jsem z Olomouce a on udělal první divadelní krůčky v souboru, kterému shodou okolností nyní „principáluji“. Už jako kluk jsem na něj shlížel s velikým respektem. A ten mi zůstává stále. Zadruhé – práce s dětmi, s mládeží tak, jak ji dělají v Kašpárku a Jitřence, nemá obdoby. Jako předseda SAL mám jakýsi přehled o loutkářském dění a myslím si, že nikdo jiný podobný tady není. A s takovými výsledky! Práce s dětmi v některých ZUŠ je také úžasná, ale má jiná specifika. Nehodnotím, co je lepší, jen konstatuji.

Nejsem si už zcela jistý, jestli první inscenací, kterou jsem od Jitřenky viděl, byl Pyramus a Thisbé nebo Kabaret – obě černé divadlo s využitím luminiscence. Ale bylo úžasné. A hlavně – nikde jinde takové divadlo nebylo a ani dnes není moc k vidění. Později jsem měl možnost vidět i představení mladšího souboru Kašpárek. Okouzila mne radost, která z dětí čišela a čistota jejich projevu.

Nejde teď o hodnocení či srovnávání jednotlivých představení. Jde o jinou věc. Pořád se mluví o tom, že kultura skomírá, že klesá její podpora od státu i jiných subjektů.

A také si stěžujeme, že lidé nechtějí pracovat v amatérských divadlech, jak loutkových, tak činoherních. Samozřejmě, je to časově velmi náročné. V této rušné a uspěchané době je někdy velký problém skloubit vše se zaměstnáním či studiem. A také, přiznejme si, máme k dispozici spousty možností k využití, které nejsou tak časově náročné a jsou na první pohled atraktivnější. Ale když pak vidím, jak mladoboleslavští pracují s dětmi a jak jejich svěřenci doslova žijí divadlem, nemám najednou o naše amatérské divadlo strach. V dětech to určitě zůstane. A ať je život zavede kamkoliv, budou si chtít ty hezké chvíle zopakovat a určitě se alespoň část z nich zapojí do práce v některém z „dospěláckých souborů“. Anebo dají své děti do kroužku či ZUŠek, aby jim dali také šanci poznat stejnou radost z tvorby, jako oni. Za SAL musím říct, že každý z našich souborů, a určitě i z těch, které třeba v SALu nejsou, s radostí přijme všechny, kdo budou mít zájem o spolupráci s nimi.

Za SAL tedy musím konstatovat, že nám práce Kašpárka a Jitřenky dává hodně radosti. Sledujeme je sice tak trošku z povzdálí, ale pozorně! A také nám dávají naději, o které jsem mluvil. A tím pádem i sílu a motivaci do další činnosti. Zní to hodně nadneseně, ale je to pravda. Takže – zatím spíš pomáháte vy nám! Ale pokud budeme mít šanci pomoci my, bude to pro nás radost. Moc rádi vás přivítáme – a vlastně se už na vás dopředu těšíme – na našich přehlídkách!

Co na závěr? Je to prosté – děkujeme za to, že jste! Dětem – hercům, vedoucím, technikům, řidičům, prostě všem, kteří se nějak podílejí! A strašně moc držíme palce. Vydržte, jste úžasní!

Aleš Pop
předseda SAL

PŘEHLÍDKY A FESTIVALY

FESTIVAL PANA PIPA MLADÁ BOLESLAV

20. 3. 2015 Kašpárek „Povídám, povídám pohádku“
20. 3. 2015 Jitřenka „Kabaret“
18. 3. 2016 Kašpárek „O Lízince“
18. 3. 2016 Jitřenka „Kdo jinému jámu kopá“, „Kašpárek a drak“
23. 3. 2017 Jitřenka „Dvě balady z Kytice“
22. 3. 2018 Jitřenka „Kdo se bojí, musí do lesa“
23. 3. 2018 Kašpárek „O Karkulce“
21. 3. 2019 Jitřenka „Krkonoš“
22. 3. 2019 Jitřenka „Pyramus a Thisbé, Dvě balady z Kytice“
22. 3. 2019 Kašpárek „Největší kouzlo“

FESTIVAL PRAŽSKÝCH AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ DIVADLO K. HACKERA PRAHA

22. 3. 2015 Kašpárek „Povídám, povídám pohádku“
20. 3. 2016 Jitřenka „Kabaret“
25. 3. 2018 Kašpárek „O Karkulce“

SETKÁNÍ LOUTKOVÝCH DIVADEL BENÁTKY NAD JIZEROU

10. 3. 2017 Kašpárek „Povídám, povídám, pohádku“
12. 3. 2018 Jitřenka „Kdo se bojí, musí do lesa“
1. 3. 2019 Jitřenka „Krkonoš“

POJIZERSKÉ HRY DOBROVICE

17. 5. 2015 Jitřenka „Kabaret“
8. 5. 2016 Jitřenka „Skákavá princezna“
7. 5. 2017 Kašpárek „O Karkulce“
21. 5. 2017 Jitřenka „Dvě balady z Kytice“
13. 5. 2018 Jitřenka „Kdo se bojí, musí do lesa“
4. 5. 2019 Jitřenka „Krkonoš“
5. 5. 2019 Jitřenka „Největší kouzlo“

LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM

2. 7. 2015 Kašpárek „Povídám, povídám pohádku“

DIVADELNÍ INVENTURA VALEČOV

16. 5. 2015 Jitřenka „Kdo jinému jámu kopá“
16. 5. 2015 Jitřenka „Skákavá princezna“

ČECHOVA OLOMOUČ

17. 11. 2015 Jitřenka „Skákavá princezna“
11. 11. 2017 Jitřenka „Kdo se bojí, musí do lesa“
9. 11. 2019 Jitřenka „Krkonoš“

NOVODVORSKÝ ZVONEČEK PRAHA

22. 11. 2015 Jitřenka „Kabaret“
25. 11. 2017 Jitřenka „Kdo se bojí, musí do lesa“

RAŠKOVY LOUNY

23. 10. 2016 Kašpárek „O Lízince“

Soubor Kašpárek na festivalu Raškovy Louny

Ocenění získaná na Festivalu středočeských amatérských loutkářů

Soubor Jitřenka na tradičním přivítání na radnici města Dobruška v rámci festivalu Pojizerské hry

DIVÁCI

Věkový rozptyl našich diváků je značně rozsáhlý. V našem hledišti se potkávají předškoláci, dospělí ba i senioři. Početnou skupinu diváků tvoří žáci základních škol a nechybí ani studenti. I pro ně se snažíme zařadit do našeho dramaturgického plánu inscenace, které jejich věk neurazí.

Každý tvůrce potřebuje vědět, zda jeho dílo má smysl a jak je přijímáno veřejností. Samozřejmě, podle potlesku a reakcí při představení poznáme, jak publikum inscenaci přijalo, zda se hercům podařilo navázat kontakt mezi jevištěm a hledištěm, zda svou roli zvládli věrohodně. Je příjemné, když po skončení představení zaslechneme rozhovory dětí s rodiči nebo když nám svůj dojem přijdou pedagogové či dospělí osobně sdělit. Mnohdy jsou překvapeni i věkem herců, který většinou odhalí až při děkovačce, a pak následuje o to větší upřímný údiv. Potlesk i slova uznání zůstávají „viset“ v divadelním sále a tato zvláštní energie způsobí, že herci s radostí vytvářejí pro své diváky další nové příběhy.

Milí diváci, za všechny vaše ohlasy, uznání a obrázky z představení děkujeme. Vaše Jitřenky a Kašpárčí

14. otázka

**Viděli jste naše představení?
Máte-li čas, sdělte nám své dojmy.**

Dobrý den,

touto cestou bych chtěla společně s dětmi poděkovat celému týmu divadelních souborů DDM Kašpárek a Jitřenka pod vedením manželů Vidlařových za krásná představení a popřát jim všechno nejlepší ke dvacátému jubileu.

Na představení chodíme pravidelně a rádi, rozmanitý repertoár nás ihned uchvátil. Také se nám líbí komorní a rodinná atmosféra, díky které divadlo můžou navštívit i nejmladší diváci. Mě osobně fascinuje příprava, která stojí za každým představením a kolikrát si říkám, že to snad není možné, že herci jsou vlastně děti.

Moc děkujeme a přejeme spoustu dalších tvůrčích úspěchů.

Mgr. Polina Pech

Ráda bych Vám poděkovala za děti z MŠ Pampeliška. Moc se nám dnešní představení líbilo! Povídali jsme si, děti byly nadšené a na téma: „Co se ti líbilo nejvíce?“ jsem se dověděla: královna Noc, šaty královny, strašidla, hudba, sovy, oči sov (jak se jim zavíraly), že i Tomášovy oči se hýbaly ... A další a další postřehy dětí mne přesvědčily, že se jim líbilo celé divadlo. Vážím si, jako pedagog, toho, že je příležitost probouzet v dětech fantazii, výtvarné citění a rozvíjet kulturu dětské duše na umělecké úrovni. Patří Vám a celému kolektivu velké poděkování! Přeji další úspěšná představení a uspokojení z divadelní činnosti!

Jitka Veselá

Vždy, když se v naší mateřské škole objeví nabídka domu dětí a mládeže s divadlem, máme všichni velkou radost. Všechna divadelní představení, která jsme s dětmi viděli, byla pěkná a vhodná pro předškolní diváky. Nechyběl v nich příběh, poučení, vtip a krásná výprava. Představení vždy doprovázela malebná hudba.

Přeji oběma divadelním souborům mnoho zdaru do dalších let, dobré nápady a věrné diváky.

Mgr. Zuzana Nečásková
Ředitelka MŠ Laurinka Ml. Boleslav

Naší nejpočetnější a nejměnnější diváckou skupinou jsou děti

Provedení obou balad předčilo naše očekávání. Souboru mladých talentovaných herců se podařilo předvést obě balady naprosto excelentním způsobem. Odnesli jsme si z představení úžasný zážitek a dle reakcí přítomného publika jsme nebyli sami, komu se představení líbilo. Naše poděkování patří všem členům loutkářského souboru Jitřenka za provedený výkon, ale hlavně p. Mgr. Jaroslavu Vidlařovi a jeho manželce za nápad a vlastní realizaci tohoto pozoruhodného představení.

Jana a Vratislav Blechovi

Byl jsem se 4 letým synem a manželkou na velmi povedeném představení Krakonoš. Nikdy jsem neviděl černé divadlo a opravdu jsem se nestačil divit!!! Krásně zpracované, perfektně nasvícené (myslel jsem, že ty figurky jsou snad živé), a mluvený projev byl opravdu na úrovni, všemu bylo krásně rozumět. Určitě se těšíme na další.

Michal Šeříl

Musím vám pochválit premiérové uvedení hry Pyramus a Thisbé a obě balady z Kytice. Moc se mi líbilo a moje známá byla doslova nadšená. Obě vám děkujeme za krásný zážitek.

Hana Vicořová

Obrázek od malých diváků z MŠ Laurinka
k inscenaci Čtyři pohádky o jednom drakovi

Někdy se stane, že se v publiku objeví zajímavý host, a tak milým překvapením byla účast loutkoherečky paní Nadi Munzarové a jejího manžela, známého spisovatele pana Ivana Krause, na představení, které uvedl soubor Jitřenka v Praze na festivalu „Novodvorský Zvoneček“. Tento manželský pár působil dlouhá léta v zahraničí. V letech

1972–1992 pracovali oba v TV-SWF Baden-Baden v mnoha seriálech pro děti a souběžně pak od roku 1975 už sami dva po třicet let ve Francii a v Monacu a v mnoha evropských televizích a kabaretech, kde občas ještě vystupují. Oba patří k osobnostem, jejichž názor i pohled do divadelního světa obohatí.

KABARET VE ZVONEČKU

Vystoupení mladoboleslavského souboru Jitřenka vedeného Jaroslavem Vidlařem na přehlídce Novodvorský Zvoneček bylo milým překvapením pro všechny malé i velké diváky.

Přehlídku pořádali členové Tradičního loutkového divadla Zvoneček ve dnech od 19. do 21. listopadu.

Jaroslav Vidlař je absolvent loutkářské katedry DAMU a posléze vedoucí loutkářské skupiny České (Československé) televize, kde po dlouhá desetiletí hrál s kolegy s loutkami všeho druhu.

V televizních pohádkách, seriálech se hrálo s maňásky, javajkami, marionetami a v polovině minulého století také znovu objevenou technikou tzv. černého divadla.

To je starodávná technika loutkářů z Orientu, kteří vodili loutky před sebou a aby nerušili svou přítomností, měli oblečení ze stejného materiálu, z jakého bylo pozadí scény.

Také kouzelníci úspěšně klamali obecenstvo přes dvě století na celém světě pomocí této starobylé techniky, kterou nazvali „černý kabinet“. Kabinet byl z černého sametu, který nejlépe pohlcuje světlo a dobře skrývá to, co divák nemá vidět. Pomocníci kouzelníka, o nichž diváci neměli tušení, byli od hlavy do paty oblečení do černého

sametu a ztráceli se tak v temném prostoru kabinetu. Zpoza černých sametových výkrytů se objevovaly ve vzduchu růže, džbány, šátky i živá zvířata a všechno, co kouzelník, stojící před kabinetem v kuželu normálního světla, potřeboval. Růže, šípky, srdíčka i slečny se vznášely vzduchem podle pokynů mága, aby přistály v jeho rukách nebo na místě, kam ukázal, nebo aby zase zmizely.

Tato „černá“ technika zaujala v polovině minulého století mnoho skupin loutkářů. Ve Francii to byl George Lafaye, kterého následovala skupina Salamander z Divadla Spejbla a Hurvínka a ti zase ovlivnili posluchače Loutkářské katedry DAMU, kteří už v době studia tuto techniku použili v mnohé své školní práci a po absolutoriu založili někteří z nich i profesionální skupiny. Ty vystupovaly buď samostatně, nebo byly se svými výstupy součástí některého divadla (Laterna Magika, Semafor, Alhambra). Také touto rychle se

šířící technikou pomáhali ve filmu a některých inscenacích kamenných divadel (Komedie, Národní divadlo). Tak i v televizi můžeme už mnoho a mnoho let vidět technikou černého divadla hrát s loutkami. „Jů a Hele“ a jejich přátelé jsou na obrazovce téměř denně.

Jaroslav Vidlař, výborný herec s jakoukoliv loutkou, vybral pro soubor Jitřenka techniku „černou“. Je to nejjednodušší možnost hry s loutkami a předměty. Pro marionety totiž musíte mít vysoké podium se zábradlím, řezbáře, který loutku vytvoří, složitá vahadla a dlouhou dobu na to, aby se dětský herec naučil převést pohyb od vahadla přes metr až dvoumetrové nitky k jednotlivým částem loutky dole. Pro maňásky je zase potřeba paraván, za kterým se loutkoherci skrývají a ruče, na nichž maňásky mají, drží nad hlavou. Menší děti musí mít nástavce na botách (koturny), aby byly všechny loutky ve stejné výšce. Podobné je to i u javajek. Toto

všechno potřebuje dlouhý trénink a speciální výcvik těla. Při čtyřletém studiu DAMU to byla loutkářská tělesná výchova, kterou vedli odborníci dohlížející na správné držení při různých technikách vedení loutky, kdy jsou některé partie těla namáhány nejvíce.

Takový odborný dohled – finančně i časově velmi náročný – si samozřejmě nemůže každé amatérské divadlo dovolit.

Členové souboru chtějí na zkouškách

hrát a bavit se vymyšlením, a ne aby přicházeli domů ze zkoušky, které věnují svůj vzácný mimoškolní čas, s bolestmi zad nebo krční páteře.

„Černá“ technika, kterou mnozí zatracují, považují ji za tendenční a komerční, je pouze jednou z mnoha možností, jak loutky a předměty oživit a z uvedených důvodů vidíme, že Jaroslav Vidlař volil dobře.

Po skončení Kabaretu, který byl veselý a zdařilý, jsme si řekli: Krásná hodina rytmu a melodií. Pečlivost nejen

ve hře, ale i v přípravě dostatečně rychlých proměn pro jednotlivá čísla. Krásná reakce publika a nakonec při děkovačce mnohačlenné Jitřenky, krásná a radostná soudržnost celého souboru, v němž jsou maturanti i prvňáčci, jimž je „jedinou odměnou za úsměvná vystoupení vřelý potlesk diváků“.

Nad'a Munzarová

8. 12. 2015

Zdroj: MUNZAROVÁ, Naděžda. Kabaret ve Zvonečku. Loutkář [online]. 2015. ISSN 1211–4065. Dostupné z: <http://www.loutkar.eu/index.php?id=1316>

Představení Kabaret na prvním ročníku festivalu Novodvorský Zvoneček

PŘEHLED INSCENACÍ UVÁDĚNÝCH V LETECH 2015-2019

DS Jitřenka

KABARET

Autor, režie: Jaroslav Vidlař

Výtvarné návrhy: Jaroslav Vidlař

Výprava: Miroslava Šindelářová

Premiéra: 9. 11. 2002

Dosud uvedeno 82 repríz.

DS Jitřenka

PYRAMUS A THISBÉ

Autor: Dr. Josef Šebek

Režie: Jaroslav Vidlař

Loutky: Alice Krásná

Premiéra: 14. 12. 2002

Derniéra: 11. 5. 2013

Obnovená premiéra: 25. 1. 2019

Dosud uvedeno 46 repríz.

DS Jitřenka

SKÁKAVÁ PRINCEZNA

Autor: Ladislav Dvorský

Režie: Jaroslav Vidlař

Premiéra: 31. 5. 2003

Derniéra: 2. 7. 2006

Obnovená premiéra: 9. 12. 2011

Druhá derniera: 8. 5. 2016

Uvedeno 44 repríz.

DS Jitřenka

KRAKONOŠ

Autor: Karel Jangl

Režie: Jaroslav Vidlař

Premiéra: 20. 3. 2004

Derniéra: 7. 12. 2006

Obnovená premiéra: 19. 10. 2018

Dosud uvedeno 33 repríz.

DS Kašpárek, DS Jitřenka

ČTYŘI POHÁDKY O JEDNOM DRAKOVÍ

Autorka: Milada Mašatová

Režie: Jaroslav Vidlař

Premiéra: 1. 6. 2004

1. derniera: 11. 5. 2013

1. obnovená premiéra: 6. 12. 2013

2. derniera: 27. 2. 2015

2. obnovená premiéra: 29. 11. 2019

Dosud uvedeno 44 repríz.

DS Kašpárek

STRAŠIDLO BUMBÁČ

Autor: Jindřich Halík

Režie: Jaroslav Vidlař

Výtvarné návrhy: Jaroslav Vidlař

Výprava: Miroslava Šindelářová,

Jaroslav Hromátka

Premiéra: 21. 10. 2011

Derniera: 27. 10. 2012

Obnovená premiéra: 29. 4. 2016

Druhá derniera: 3. 6. 2016

Uvedeno 18 repríz.

DS Kašpárek, DS Jitřenka

TŘI SNĚHULÁCI

Autor: Milan Pavlík

Režie: Jaroslav Vidlař

Výprava: Miroslava Šindelářová

Dekorace: Anna Lhoťanová

Premiéra: 23. 11. 2015

Derniera: 4. 2. 2016

Uvedeno 21 repríz.

DS Kašpárek

POVÍDÁM, POVÍDÁM POHÁDKU

Autor: Jiří Davídek

Úprava textu a režie: Jaroslav Vidlař

Výtvarné návrhy: Jaroslav Vidlař

Výprava: Miroslava Šindelářová

Hudba: Jiří Václav

Premiéra: 23. 5. 2014

Derniera: 12. 5. 2017

Uvedeno 24 repríz.

DS Jitřenka

KDO JINĚMU JÁMU KOPÁ

Autor a režie: Jaroslav Vidlař

Výprava: Miroslava Šindelářová

Dekorace: Jaroslav Vidlař

Premiéra: 16. 5. 2015

Derniera: 18. 3. 2016

Uvedeny 3 reprízy.

DS Kašpárek

O LÍZINCE

Autor: Alena Tomsová

Režie: Jaroslav Vidlař,

Anna Lhoťanová

Výprava: Miroslava Šindelářová

Miroslav Honzátko

Vlastimil Šeřl

Premiéra: 29. 4. 2016

Derniera: 23. 10. 2016

Uvedeno 6 repríz.

DS Jitřenka

DVĚ BALADY Z KYTICE

Autor: Jiří Suchý

Režie: Jaroslav Vidlař,
Anna Lhoťanová

Loutky a výprava: Josef Pikner,
Miroslava Šindelářová

Premiéra: 25. 11. 2016

Dosud uvedeno 14 repríz.

DS Kašpárek

O KARKULCE

Autor: Pavel Polák

Režie: Jaroslav Vidlař,
Anna Lhoťanová

Výprava: Miroslava Šindelářová

Premiéra: 28. 4. 2017

Dosud uvedeno 10 repríz.

DS Jitřenka

KDO SE BOJÍ, MUSÍ DO LESA

Námět: František Nepil

Autoři: Hana a Jaroslav Vidlařovi

Režie: Jaroslav Vidlař,
Anna Lhoťanová

Hudba: Jiří Pazour

Loutky a výprava: Josef Pikner,
Miroslava Šindelářová

Premiéra: 26. 5. 2017

Dosud uvedeno 12 repríz.

DS Kašpárek

NEJVĚTŠÍ KOUZLO

Autoři: Jaroslav a Hana Vidlařovi

Režie: Jaroslav Vidlař,
Anna Lhoťanová

Výprava: Miroslava Šindelářová

Premiéra: 30. 11. 2018

Dosud uvedeno 7 repríz.

Jaroslav a Hana Vidlařovi
Největší kouzlo
Hraje loutkářský soubor Kašpárek.
Pavilon DDM 17.00

PREMIÉRA
30. listopad 2018

Vstupné: 50 Kč

Dům dětí a mládeže »Na Výstavišti« Mladá Boleslav

Kabaret

15 let
loutkářského souboru

Autor a režie: Jaroslav Vidlař

PAVILON DDM
(za obchodním střediskem Mlá)

27. 11. 2015
od 17.00 hod.

Vstupné: 50 Kč
Vstupenky si můžete rezervovat předem.

Info: Alena Holíková, tel. 326 323 281, alena.holikova@ddm-mb.cz

Dům dětí a mládeže »Na Výstavišti« Mladá Boleslav

Lizince

Pavilon DDM
21. 10. 2016
od 17.00 hod.

Loutkářský soubor Kašpárek
vás zve na černodivadelní
představení.

Pohádka o rozmazeném
kúzletí, hraná technikou
černého divadla.

Scénař: Alena Tomsová
Režie: Jaroslav Vidlař

Určeno divákům od 5 let.

Vstupenky si můžete rezervovat
předem na tel.: 724 985 147,
nebo na mailové adrese:
alena.holikova@ddm-mb.cz

Vstupné:
50 Kč

Dvě balady z Kytice

Pavilon DDM
25. 1. 2019
od 17.00 hod.

Obnovená premiéra

Pyramus a Thisbé

Režie: Jaroslav Vidlař
Asistentka režie: Anna Lhoťanová
Zvuk a světla: Hana Vidlařová, Alena Holíková

Dvě balady z Kytice
Námět: Karel Jaromír Erben
Scénař: Jiří Suchý
Loutky: Josef Pikner,
Miroslava Šindelářová
Výprava: Jaroslav Hromátka

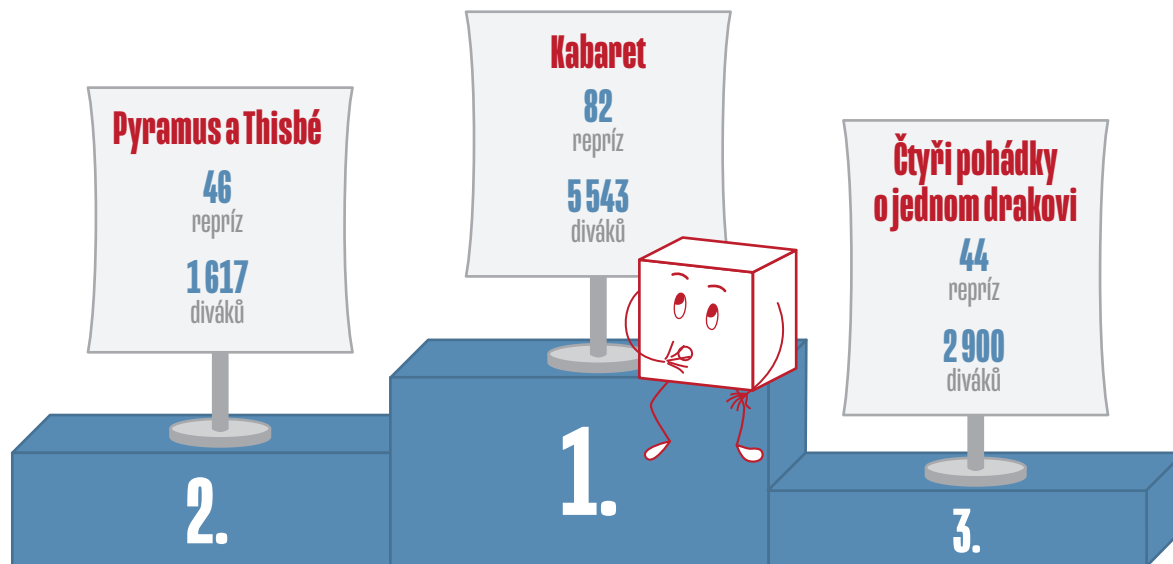
Pyramus a Thisbé
Námět: William Shakespeare
Scénař: Josef Šebek
Loutky: Alice Krásná
Výprava: Miroslav Honzátko,
Vlastimil Šelí

Hrají členové LS Jitřenka:
Adéla Dohelská, Aneta Jansíková, Kateřina Kavanová, Jiří Kofránek,
Štěpán Mayer, Matyáš Milda, Marek Petr, Lucie Stará, Zuzana Suchá,
Rašek Strobach, Monika Voborníková, Thea Vošvrdová,
Kristýna Zástěrová, Marie Zavadilová, Magdalena Zavadilová

Ukázka vstupenek a plakátků k našim inscenacím uváděných v letech 2015 - 2019

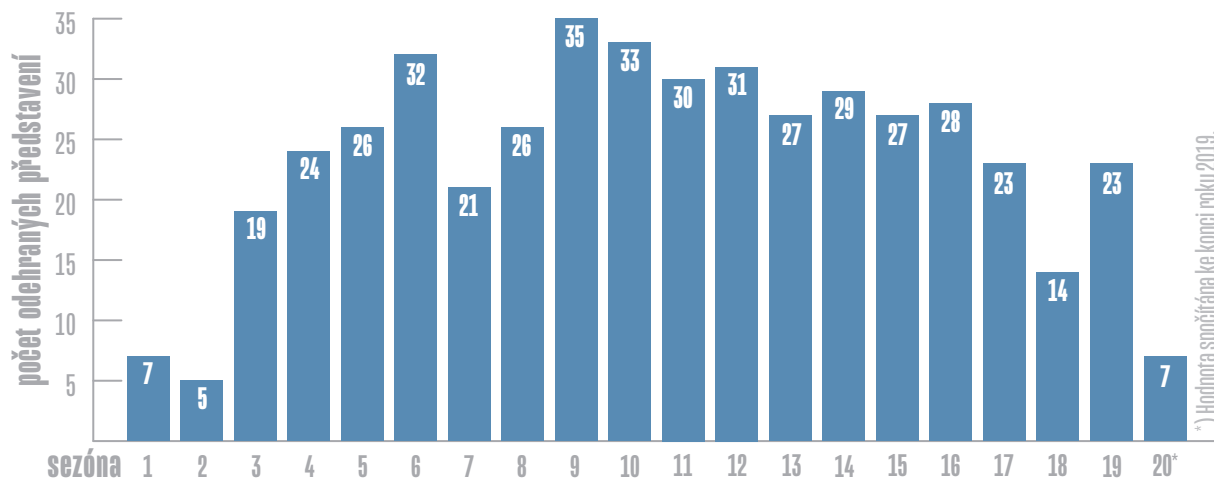
DIVADELNÍ STATISTIKY ZA UPLYNULÝCH 20 LET

CO JSME HRÁLI NEJČASTĚJI

JAK JSME BYLI PILNÍ

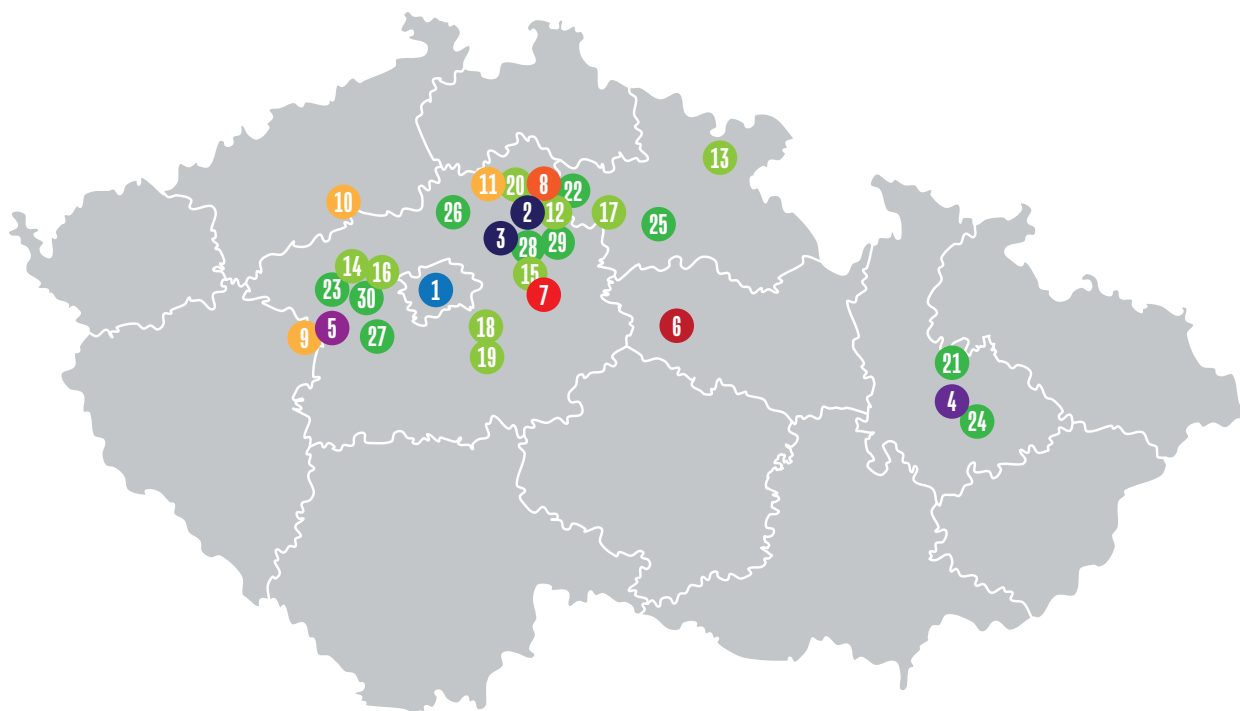
Do konce roku 2019 odehrály soubory Kašpárek a Jitřenka celkem **467 představení** pro **29 959 diváků**.

KDE VŠUDE JSME HRÁLI

Během 20 let své divadelní existence odehrály soubory Kašpárek a Jitřenka celkem **147 zájezdových představení**, z toho 11 na zájezdech zahraničích v Německu, Francii a na Slovensku. A na kterých místech v České republice se soubory představily?

1. Praha	9. Zbiroh	17. Jičín	25. Nový Bydžov
2. Dobruška	10. Louny	18. Čerčany	26. Mšeno
3. Benátky nad Jizerou	11. Bělá pod Bezdězem	19. Benešov	27. Mníšek pod Brdy
4. Olomouc	12. Vinařice	20. Zvířetice	28. Loučeň
5. Točnick	13. Úpice	21. Štenberk	29. Libáň
6. Chrudim	14. Stochov	22. Sobotka	30. Lány
7. Poděbrady	15. Nymburk	23. Rakovník	
8. Valečov	16. Kladno	24. Přerov	

BÝVALÍ ČLENOVÉ A PARTNEŘI

Prožijete-li s dětmi veselé, náročné, otravné, tvořivé, emotivní, dramatické, přátelské, radostné, našťavané, napjaté, vyhrocené, ..., dlouhé i prchavé okamžiky, vznikne vzájemný vztah. Nevím, zda mne napadla všechna příhodná adjektiva, kterými bych ráda charakterizovala náš společný komediantský život, do něhož patří divadelní zkoušky, představení, zájezdy, odborná soustředění, premiéry i osobní, někdy až intimní rozhovory s jednotlivci před zkouškou. Několik silně osobních vyznání v uměleckém i sociálním kontextu jsem zažila i při dlouhých zájezdových cestách. Autoři těchto slov či pocitových výlevů si vzhledem ke svému věku nejspíš neuvědomovali hodnotu těchto sdělení, ale pro mne zůstávají nezapomenutelná.

Odhaduji, že počet členů našich loutkářských souborů, kteří již dosáhli dospělosti se blíží, ke stovce. Někteří opustili soubor ještě v dětském věku a je logické, že vazby nebyly tak silné a snadno se přetrhly. Ti, kteří to s námi dotáhli až do maturity, většinou kontakt se soubory udržují, i když už mnozí z nich zastávají významné pracovní pozice, mají své partnery, a dokonce už nám i „nadělili divadelní vnučata“.

Také v jejich odpovědích nacházíme inspiraci k další tvořivé práci s dětmi.

15. a 16. otázka

V loutkářských souborech Domu dětí a mládeže jste prožili poměrně dlouhé období svého dětství a dospívání. Jak jste využili dovedností, návyků a zkušeností získaných při této tvůrčí činnosti k hledání své budoucí profese či přímo v pracovním zařazení?

Co vás napadne, když se ohlédnete za svou dětskou divadelní partou?

Myslím, že se mi obecně do života hodilo to, že jsem se trénovala ve vystupování před lidmi a v sebe prezentaci. A také mě působení v souborech naučilo spolupráci a týmovému duchu.

Bylo to skvělé období a moc ráda na něj vzpomínám. Myslím, že partu jsme měli bezvadnou a doufám, že se budeme nadále vídat.

Mgr. Markéta Růžičková

datový analytik,

ve volném čase vedoucí na letním soustředění LS

Využívám jich denně. Pracuji teď jako lékař na akutním psychiatrickém oddělení a je to pro mě jedno velké herectví. Jak na sobě nedat znát strach, aby na Vás pacient neskočil a nezačal se s Vámi prát, jak se uklidnit, když nastane nějaká emotivní situace, jak podpořit kolegy, když je těžký den - to jsou věci, které jsem se začal učit už na divadle. I když je lékařství a divadlo úplně jiný svět, přece jen mají jednu věc společnou a to, že jsou to kolektivní disciplíny, kde jde v první řadě především o spolupráci. A co si budeme nalhávat, lépe se čelí temnotám duše, když víte, že i v úplné tmě s pytletem na hlavě mohou prkna znamenat svět.

Že přátelství na celý život se nejlépe stvrdí nad chlebičky z divadla v Úpici.

MUDr. Pavel Řezáč
psychiatr

Moje kariéra se, žel Bohu, od divadla obrátila o 180°. Zkušenosti získané při hraní v souboru mě ovšem ovlivnily ve všech rovinách života. Myslím, že mě naučily zodpovědnosti (když nepříjdeš na scénu ve stanovený okamžik, nepodáš kolegovi včas rekvizitu, poškodíš to celou kolektivní práci). Divadlo nám dalo pocit sounáležitosti, člověk měl svoje pevně stanovené místo a měl se kam vracet. Rozhodně mělo pozitivní vliv na rozvoj osobnosti, vyjadřování a komunikaci s ostatními lidmi. To vše jsou dovednosti, které se člověku hodí nejen v osobním životě, ale i v tom pracovním. Takže si myslím, že při hledání práce jsem měla z čeho čerpat, ačkoli mé kroky nakonec mířily k oblasti životního prostředí.

Napadne mě jen, že jsem vděčná, že jsem mohla být součástí tohoto barevného kolotoče a poznat spoustu skvělých a srdečných lidí.

Ing. Karolína Faltová

projektový manažer Odboru ochrany přírody
Statní fond životního prostředí ČR

Soubor Jitřenka v amfiteátru zámku Loučeň v roce 2010

Stát se herečkou byl můj dětský sen, za kterým jsem si šla. Byla jsem v pubertě, když jsem se dostala do souboru Jitřenka. Neměla jsem ponětí o tom, co to znamená vodit loutky, ani o tom, jaká práce se za tím vším skrývá. Milovala jsem ale dny strávené v úžasné partě lidí, s mnohými z nichž se stýkám dodnes a mnozí se stali mými nejlepšími přáteli.

Osud se mnou měl ale jiné plány, a i talent chyběl, takže jsem místo divadla začala cestovat po světě. V každém případě mě „prkna, co znamenají svět“ naučila pracovat s trémou a panu a paní Vidlařové a tehdy ještě Martině Večeřové vděčím především za to, že mě naučili pracovat s hlasem a slovy. Dodnes vzpomínám na to, jak mě pan Vidlař odnaučoval „sykavky“ a také to, abych nemluvila rychle a mluvila srozumitelně.

Pro mě osobně to bylo jedno z nejkrásnějších období, na které dodnes s holkami z divadelní party vzpomínáme. A rády! Legrace, sranda, neuvěřitelné zážitky. Nikdy nezapomenu a díky všem, kteří toho byli součástí.

Mgr. Petra Kovandová
product manager
pro oblast Latinské Ameriky a Karibiku v CK Adventura

Petra Kovandová, Jaroslav Vidlař a Martina Kredbová

V souborech jsem prožil celých 12 let svého života – od druhé třídy až do maturity. Za tu dobu mladý člověk v mnoha ohledech vospěje a hodně věcí se naučí. Nelze přesně vyjmenovat, co všechno mi těch krásných 12 let dalo do života, ale vím, že jsem za ně a za to všechno neskonale vděčný. Mezi nejvýraznější vlastnosti a dovednosti, kterým jsem se v Kašpárku a Jitřence naučil, patří umění mluvit a hrát před publikem, mít a prezentovat své nápady a do určité míry i trpělivost, třeba při učení scénáře nebo když se daná scéna zkouší minimálně po desáté. Všechny tyto dovednosti teď využívám i mimo soubory v „normálním“ životě – správné mluvení při prezentování a veřejném vystupování nebo kreativitu při vymýšlení jakýchkoliv sebeztržštěnějších nápadů. Třeba bych se to všechno naučil někde jinde, kdo ví? Rozhodně bych ale neměnil a soubory byly ta nejlepší škola, jakou jsem si mohl (nebo tenkrát vlastně jakou mohli rodiče sedmiletému Kubíkovi) vybrat.

Když se na těch svých divadelních 12 let ohlédnu, vidím spoustu pocitů, dojmů, zážitků a vzpomínek, ale hlavně přátele na celý život. Ze všech svých vzpomínek zmíním jen zlomek, třeba probdělé noci pod hvězdnou oblohou na Lhotce, derniéru „Šnofouna“, venkovní představení na hradech, zámčích a zříceninách nebo zahraniční zájezdy. A samozřejmě (vždyť jsme herci, ne?) – jídlo: koblihy v Poděbradech, pizza v Kladně, raut v Dieburgu, domácí buchty na Lhotce nebo hvězdná frankfurtská polévka.

Bc. Jakub Růžička
student Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy,
ve volném čase vedoucí na letním soustředění LS

Poté, co jsem skončila v divadelním souboru, jsem studovala vysokou školu a následně si hledala zaměstnání. Ačkoli mě divadlo vždy velmi bavilo a mým dětským snem bylo v tomto umění pokračovat, na vysoké škole dostala přednost ekonomie a marketing. Ačkoli tyto dva obory společně nesouvisí, i tak mi účinkování v divadelním souboru přineslo mnoho zajímavých zkušeností, které jsem mohla v pracovním životě zatím využít. První věcí, která mě napadá, je rozhodně umění práce s hlasem. Pokud člověk umí dobře, zřetelně a zajímavě hovořit, při zkouškách, prezentacích, pohovorech a jednáních to udělá svoje. Najednou vás lidé opravdu více poslouchají. To je jedna z věcí, kterou používám téměř denně, a rozhodně tím člověk zaujme druhou stranu více, než kdyby něco důležitého jen drmolil.

Účinkování v divadelním souboru mě také naučilo, jak se chová tým lidí, kteří všichni chtějí, aby se povedla jedna společná věc. Na to, jak jsme dokázali spolupracovat jako děti, vzpomínám často, když se snažím dalším dospělým vysvětlit, že všichni bojujeme za stejnou věc. U dospělých je to mnohem těžší. Zpětně vnímám soubor jako jedno těleso, ve kterém byl každý článek jiný a svůj, a přesto to tak skvěle fungovalo na zájezdech a soustředěních. Možná jsou děti poddajnější, ale spíš to bude tím, že všichni jsme měli divadlo v srdci, a to nás hnalo kupředu, ať jsme dělali cokoliv. V zaměstnání je to složitější, ale někdy stačí tady pomoci, tady ustoupit, tady poradit, tak jak to znám z fungování souboru, a věc se podaří mnohem rychleji.

Ing. Petra Niklová
pracuje ve Škoda Auto na oddělení VMP-3
(produktový marketing Octavie)

Soubor Jitřenka v plné síle při své druhé účasti na celostátní přehlídce Loutkářská Chrudim v roce 2010

Když se zamyslím, jak mě působení v černodivadelním souboru ovlivnilo v pracovním světě, napadá mě, že potřeba se kreativně vyjádřit byla určitě velmi důležitá. Proto jsem zakotvila v marketingu. Ale co mě Jitřenka vlastně tak trochu podprahově „naučila“ je to, že pokud má celek (rozumějte projekt) dobře fungovat, musí celý tým spolupracovat jako jeden organismus, ve kterém není místo pro příliš výrazné ego. A to nám, alespoň si myslím, mnohdy v Jitřence fungovalo.

Kateřina Roscová
stratég marketingu sociálních sítí,
vědný student humanitních věd

Určitě jsem využila schopnosti zvládat trému a mluvit na veřejnosti před cizími lidmi. Toto umění mě odlišovalo od mých často stydlivých spolužáků a kolegů, čemuž jsem velmi ráda. Věřím, že se člověk sebevědomý nerodí, ale je třeba to v něm vypěstovat. A mně se to povedlo právě v našem loutkářském souboru.

Bc. Tereza Preislerová
vývojářka virtuální reality

Ani bych neřekl, že bych využíval dovedností a zkušeností. Ale soubor ze mě udělal lepšího člověka. Kdo si vzpomene, co jsem byl za ukňourané děcko, když jsem přišel (jako slepý k houslím) do souboru, a jak mě změnil první tábor. Přijel jsem domů jako lepší člen společnosti a to pro mě byla ta zkušenost největší.

Byli jsme tak trošku jiní... Hodně jiní. Nejúžasnější na tom je, že se nikdo nezměnil. Ano, Pavlovi narostly vousy, ale stále je to ta samá skvělá parta plná pohody.

Jiří Pešek
IT specialista

Tvořivá práce s textem a zamyšlení nad tím, jak ho publiku přirozeně a srozumitelně podat: které slovo zdůraznit, kdy se nadechnout a kam vlastně položit hlas. Odbourání trémy před větším publikem: i když už na něj teď skrz kameru přímo nevidím, je mi jasné, že ono vidí mě. Dvě dovednosti, bez nichž se jako televizní redaktor neobejdu a které se mi hodí i jako budoucímu učiteli. Klíčit ve mne začaly právě díky tomu, že jsem se v první třídě stal Kašpárkem. Na třináct krásných let.

Mám to štěstí, že se nemusím vůbec ohlížet. Jako děcko jsem prožíval právě tak báječné chvíle, jaké teď zažívám každé léto s dnešními Kašpárky a Jitřenkami. Parta mi tedy zůstala, jen se trochu proměnila role, kterou v ní s Aničkou, Markétkou, Kubou a Jirkou hrajeme. Spolu navíc tvoříme „partu v partě“, která je pořád stejně sebraná a trhlá, jako když jsme spolu hráli – ať už divadlo nebo táborové hry!

Mgr. Michal Bělka
redaktor ČT, budoucí středoškolský profesor,
ve volném čase vedoucí na letním soustředění LS

Jiří Pešek a Michal Bělka na letním odborném soustředění v roce 2004

Proměny souborů v průběhu času

Dům dětí a mládeže spolupracuje dlouhodobě s obdobným zařízením pro mládež v partnerském městě Dieburg. V době, kdy naše spolupráce vznikla byly výměnné či studijní pobyty v plenkách a představy mládeže o způsobu života na západní či východní straně hranice byly zcela mimo realitu.

Divadelní projekt „Auf leisen Sohlen“ nabídl mládeži z obou partnerských měst společnou tvořivou činnost, která vyžadovala aktivní komunikaci a která umožnila nahlédnout do nitra mladých lidí obou národností. Citlivé téma, ke kterému bylo nutné přistupovat „Po špičkách“.

Úspěšný projekt, který byl v roce 2004 oceněn Evropskou cenou pokračoval až do roku 2007. V průběhu let naši komedianti z Jitřenky a německá mládež společně nastudovali a divákům s nadšením prezentovali celkem čtyři inscenace.

17. otázka

Otázka pro vedoucího volnočasového centra Jugendcafé v Dieburgu Paula Huttarche a pro paní Elizabeth Endres, dámu, která ideu partnerství měst Mladá Boleslav a Dieburg neúnavně podporovala a podporuje svou vitální energií a pracovitostí.

Do jaké míry proniklo kouzlo černého divadla do vašeho života?

Rád si vzpomínám na společné akce černého divadla v rámci německo-české výměny mládeže mezi DDM Mladá Boleslav a Jugendcafé Dieburg. Tato spolupráce existuje již 25 let, a kromě mnoha mládežnických setkání a projektů byl v roce 2001 realizován první projekt černého divadla s mladými lidmi z Dieburgu a Mladé Boleslavi. To bylo tak úspěšné, že následovalo více projektů s významnými veřejnými vystoupeními v obou partnerských městech. Zvláštním vrcholem bylo představení pod širým nebem v zámecké zahradě v Dieburgu u příležitosti desetiletého výročí partnerství měst.

Pro zapojené mladé lidi to byly vždy velmi pozitivní zkušenosti, jak sestavit tak pozoruhodnou show a předvést ji před velkým publikem. Potlesk, který si vysloužili, kompenzoval veškeré námahy a posílil jejich sebevědomí. Srdečně děkuji za dobrou a plodnou spolupráci s Hanou a Jadou Vidlařovými, kteří zahájili s černým divadlem tak skvělý projekt pro děti a mládež. Gratuluji ke dvacátým narozeninám černého divadla a přeji úspěšnou práci, doufáme ještě mnoho let.

Paul Huttarsch

vedoucí volnočasového centra Jugendcafé v Dieburgu

Hanu a Jaroslava Vidlařovi jsem se poznala před 22 lety díky spolupráci mezi městy Dieburg a Mladá Boleslav a stali jsme se velmi dobrými přáteli. Před 25 lety také vznikla velmi živá spolupráce mezi mládeží z obou měst, a tak do Dieburgu zavítalo černé divadlo spolu s umělcem a režisérem Jaroslavem Vidlařem. Svým uměním vzbudil u naší mládeže velký zájem o to, aby mohli předvést divadelní představení, i když to znamenalo mnoho zkoušek jak v Dieburgu, tak i v Mladé Boleslavi.

Černé divadlo bylo u nás vždy středem zájmu, ať již ve školách či při partnerských akcích a kulturních událostech. Dokonce i v našem partnerském městě ve Francii. Vždy to byl velký úspěch pro všechny spoluúčinkující a velká radost pro všechny diváky.

Společné účinkování v programu přineslo mladým také obohacení, neboť přitom objevili a rozvíjeli své herecké schopnosti. Přestože byli ve vysokém nasazení a napětí, přineslo jim i velkou radost, protože Jaroslav byl a stále je vynikající učitel tohoto umění.

My v Dieburgu říkáme DÍKY neboť Jaroslav a Hana s mlado-boleslavskými loutkářskými soubory obohatili kulturní život v Dieburgu a také v Mladé Boleslavi. Pro vzájemné porozumění lidí obou našich zemí byli velkým přínosem.

Elizabeth Endres

bývalá předsedkyně komise pro spolupráci partnerských měst Mladá Boleslav a Dieburg

Štřípky z česko-německé spolupráce: Evropská cena z roku 2004, soubor Jitřenka v Dieburgu v roce 2007 a při zkoušce choreografie v odlehčené verzi bez loutek

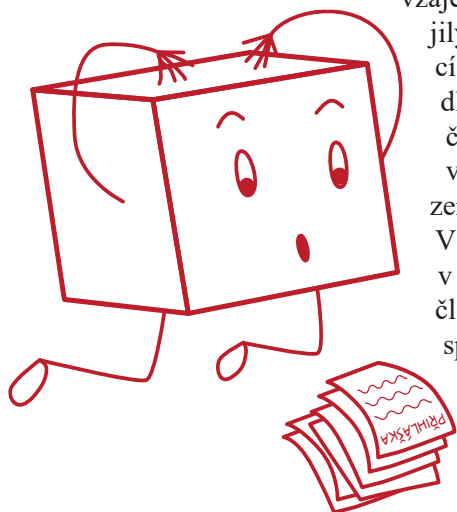

VEDOUCÍ

V Jitřence a v Kašpárku působí každý rok cca 30 dětí, pubertáků a adolescentů, což představuje množinu velmi odlišných a jedinečných osobností.

Úkolem týmu vedoucích je najít cestu a způsob, jak tento nevyvážený celek usměrnit, aby se energie jednotlivců na-

vzájem neničily, ale spojily se v jeden fungující celek. Je to proces dlouhodobý a nekončící, neboť členství v souboru je omezeno věkem 6–19 let. V jistém stádiu nám v tom napomáhají ti členové, kteří již respektují vnitřní zákonitosti a jsou schopni tyto zásady spontánně předávat dalším.

Zásadními průvodci po oné pomyslné cestě k porozumění, vzájemnému respektu a vztahu k umělecké tvorbě jsou však bezesporu dospělí. A protože k těmto lidem mám niterný vztah, dovoluji si u každého krátký osobní úvod.

18. otázka pro Jaroslava Vidlaře

Jarine, loutkářské soubory se pro nás dva staly neodmyslitelnou součástí našeho života. Jejich vzniku jsem se účastnila od samého počátku a sama sobě jsem vděčná za nápad vtáhnout tě do děje. Ty sám jsi určitě netušil, co tě čeká, protože mezi výukou na vysoké škole a vedením volnočasového kroužku je „sec sakra“ velký rozdíl. Mé očekávání, že v jedné osobě budeš režisérem, loutkohercem, dramaturgem, výtvarníkem, technologem, scénaristou jsi také netušil. Protože v opačném případě bys do toho nejspíš nešel. Následující otázku jsem nevymyslela já, ale položilo mi ji mnoho tvých kamarádů, kolegů i rodičů našich divadelních dětí.

Kde na to vše bereš energii, co tě popohání?

Jo, to kdybych věděl! Při položení těchto či podobných otázek, moje mysl se vždy nasměřuje k dobám dětství a dospívání na rodné Haně. Považuji to za doživotní dar. A k tomu jako znamenitý bonus: vysoce kvalitní amatérská výuka v loutkovém divadle v Olomouci. Rozhodování, zděděný moravský elán - to byly vlastnosti, které mne od mládí provázely. A záhy nepřekonatelná nelibost, proti exaktním znalostem. Až při debatách se současnou hereckou mládeží v Mladé Boleslavi se mi vrátily moje dávné vzpomínky na matematiku, deskriptivu, a proto zcela rozumím protestům současných studentů. Já měl to štěstí, že jsem se vydal na uměleckou dráhu.

Divadelní umění je záležitost komplexní. energii bere, ale i dává. Snažím se vžít do role pozorného pozorovatele a pomalu, taktně probouzet zájem a rozvíjet talent, podnítit fantazii a zážitky našich „skoroherců“. Pozvolna je přivést k umění přijímat názory, nápady a vkusně je korigovat. Ale nikdy se nevzdat. Proto všechny umělecké problémy řešíme společně. Obezřetně se na zkouškách plížíme při hledání podstaty každé role, i když je toto pátrání zákonitě propleteno někdy až hysterickými momenty či všeobecnou krizí. Naší tvorbou se neženeme za získáváním cen. Výsledek našeho snažení má mít smysl a měl by obohacovat výši kulturnosti jak interpretů, tak i konzumentů v hledišti.

Práce umělců je náročná a vyžaduje vysoce kvalitní psychofyzickou kondici. Proto naši herci nesmí vklouznout do svého hereckého pohodlí. A tudíž nesmím zpodobnit ani já. Všechno je to o hlavě. Ukládají se v ní vizuální vjemy a probíhají složité mozkové procesy, a to vše přemleto a zpracováno se hrne ven. (Co ti toho během zkoušek nakecají!) Avšak i tak oni jsou tím nositelem příjemných, libivých, obdivuhodných zážitků. Snad se jejich duše zatetelí blahem a spokojeností, pokud sklídí těžce vydolovaný úspěch. Mnohdy to na svém exteriéru neprojeví, ale nechejme a pardonujme jejich vnitřní tajemství.

A pak se mi naskytne zážitek při sledování umělecky vyvážené hry s pozoruhodnými výkony herců a končí to mým hlubokým povzdechem: Čeho všeho jsem já na poli umění i v životě nedosáhl! Bůh sud!

Jaroslav Vidlař

režisér loutkářských souborů Kašpárek a Jitřenka

Náš režisér nestárne
(fotografie z natáčení pohádky *Kulihrášek* České televize v roce 1995)

19. otázka pro Alenu Holíkovou

Alenko, před třinácti lety jsi byla tehdejší ředitelkou DDM Bc. Hanou Sukovou zařazena do týmu vedoucích loutkářských souborů. Náš tým tehdy pracoval ve velmi úsporném složení: Hana a Jaroslav Vidlařovi a posilu jsme rádi přivítali. Dnes už sleduješ práci souborů pohledem současné ředitelky DDM, ale partě vedoucích jsi zůstala věrná.

Jaké byly tvé první dojmy a co vnímáš jako největší úspěchy našich divadelních souborů?

Do doby, kdy jsem se stala součástí téhle divadelní party, jsem sledovala představení souborů pouze jako divák. A najednou jsem měla možnost tzv. nahlédnout kuchaři pod pokličku! Vzpomínám si, jak mě překvapilo hned několik věcí najednou: pracovitost malých herců, náročnost režiséra na precizní a přesnou hru s loutkou, zdokonalování i sebe-menších detailů krůček po krůčku... s úžasem jsem hleděla na pilné mravenečky, kteří věděli, jak se staví scéna, který stojan je určen na světla a který na vykrytí černého prostoru,

jak sestavit proscénium, nasadit si mikroport... a já jsem tenkrát spíš překážela, motala se pod nohy, neustále kladla otázky, sledovala a učila se.

13 let v týmu profiků mě nesmírně obohatilo. Jsem ráda, že se nám daří a že jsme se dokázali prosadit mezi soubory dospělých loutkářů. Ale máme i jiné úspěchy a ty jsou pro mě osobně ještě významnější. Občas přijmeme nesmělé nováčky, kteří mají velkou trému, mluví potichu a rychle, snad aby už to měli za sebou. Děti, které jsou nezřídka ve školních kolektivech vyčleňovány, introverti, kteří nechtějí být viděni a láká je černé divadlo se svou neviditelnou magií, kde mohou vyzkoušet různé role schovaní pod sametovou kuklou a zahalení pod rouškou tmy. Děti s velkou dávkou talentu, s obrovským množstvím energie, se kterou nevědí, jak naložit a jak ji zkrotit pod svou vládou. A z těchto chytrých, talentovaných a pilných dětí nám přímo před očima rostou sebevědomí mladí lidé, kteří se v dnešním světě rozhodně neztratí, a pokud na této změně máme jen sebemenší podíl, jsem na naši práci náležitě hrdá.

Alena Holíková

ředitelka Domu dětí a mládeže "Na Výstavišti"

Alenka si do divadelních souborů, kde zastává především role zvukaře a osvětlovače, chodí odpočinout od ředitelování

20. otázka pro Annu Lhoťanovou

Aničko, do loutkářské přípravky „Rolnička“ jsi přišla v roce 2002 a v osidlech divadla jsi uvázla do současnosti. V době své činnosti v souborech Kašpárek a Jitřenka jsi patřila do skupiny zapálených a hravých herců, kteří se velkou měrou podíleli na vytvoření image mladoboleslavských loutkářských souborů. Nevím, jaký osud ti upředly sudičky, ale já jsem si už před mnoha lety řekla, že by z tebe mohla vyrůst moje nástupkyně. A roste! Moje trpělivé čekání se vyplatilo. Postupně přebíráš moji agendu, patříš do týmu vedoucích, kde v roli asistentky režie uplatňuješ vše, co ses v souborech naučila. Díky svému technickému vidění a zdatnosti se dokážeš přetělit i do jevištního technika nebo mistra zvuku. Před pěti lety jsi také převzala zodpovědnost nad letními soustředěními LS. A k těmto událostem míří moje poslední otázka.

Jaký je tvůj pohled na historii a budoucnost souborů Jitřenka a Kašpárek?

Téměř po každé náročnější zkoušce od naší principálky slychávám: „Čím to, že ‚vy‘ (chápejte jako moje generace herců a hereček, která v Jitřence působila před 10 lety) jste zvládali odehrát za rok i 25 představení a z toho 8 zájezdů? Čím to, že pro vás bylo divadlo vždy na prvním místě?“ Z tohoto postesknutí se může zdát, že „my“ jsme byli jiní a spolupráce s námi byla snazší. Z pohledu mého, tedy tehdejší členky souboru a nyníjší asistentky režie, jsme se od současného souboru Jitřenka zase tolik nelišili. Taky jsme kecali během zkoušek, a častokrát si proto zasloužili pokárání, že jsme neuctíví k sobě navzájem a zvláště k těm, kteří zrovna dřou na jevišti. Taky nás na zkouškách nebavilo, když se určitá pasáž neustále zastavovala a jela znovu a znovu. Taky mezi námi byli tací, kteří se při zájezdech snažili co nejdříve zašít, aby nemuseli nic těžkého nosit. Nebyli jsme tedy žádní dokonalí členové prestižních loutkářských souborů, přestože na nás je nyní tak vzpomínáno.

Od současného souboru Jitřenka jsme se ale dle mého názoru lišili tím, že mezi námi bylo několik vůdčích osobností, které byly o něco zodpovědnější a zapálenější než ostatní a maskovaly všechny průšvihy dřív, než se o nich stačilo vedení dozvědět. Pokud herec přišel na zkoušku a zapomněl scénář, nemusel jít prosit potupně do kabiny, ale poprosil některého ze svých zodpovědnějších kolegů, který tuto situaci očekával a byl raději vybaven i několika scénáři navíc. Pokud se balilo na zájezd a vy jste si zapomněli zabalit loutku, mohli jste doufat, že po vás výpravu někdo z tahounů ještě zkontroluje a vaši loutku tam přidá. A nebo také ne (např. Chrudim 2006). Pokud jste si zapomněli vzít na představení černé ponožky, mohli jste se spolehnout na to, že někdo bude mít určitě náhradní. A pokud jste nevěděli, kdy má vaše postava odejít ze scény, tak v mém scénáři jste tuto informaci zaručeně našli. Ano, i já jsem byla jedním z těchto tahounů, kteří se takové problémy snažili vyřešit.

V současné Jitřence skupinka těchto vůdčích osobností chybí, a tak jsem si svou roli „záchránáře“ přenesla i do svého nového postu asistentky režie. Herci za mnou s nějakým „průsvihem“ (stejně jako ti z mé generace) chodí téměř každou zkoušku a já jim vždy pomůžu. Jediný rozdíl je v tom, že teď už ta má pomoc nebývá vždy tajná. Většinou se ve mně totiž probudí ten pedagog, který má potřebu výchovně zapůsobit, aby se obdobné situaci pro příště předešlo. Věřím ale tomu, že jednou se ta skupina tahounů zase utvoří (v souboru Kašpárek už mám nyní pár kandidátů) a že si pak i já budu říkat: „Čím to, že teď už zase chodí herci na zkoušky tak skvěle připravení.“

Mgr. Anna Lhoťanová

pedagog volného času
v Domě dětí a mládeže "Na Výstavišti"

Děkuji za odpověď, a ještě jedna prosba. Mohla by ses teď vrátit na letní prosluněnou lhoteckou louku v letech 2015-2019? Co se tam odehrávalo?

LETNÍ ODBORNÁ SOUSTŘEDĚNÍ

Co se odehrávalo v posledních pěti letech na všem milované Lhotce, kde lišky skutečně dávají dobrou noc? Proběhlo tam pět hravých divadelních táborů, pro něž se náš realizační tým (tvořený Alenkou Holíkovou, Michalem Bělkou, Kubou a Markétkou Růžičkovými, mou maličností a od roku 2018 i Jirkou Kofránkem) vždy snažil vytvořit pestrý program, díky kterému by si děti z odborného soustředění odvezly nejen nové loutkoherecké dovednosti, ale i nezapomenutelné zážitky. A troufám si říct, že se nám to dařilo.

Táborová dopoledne byla tradičně věnována dramatické přípravě. Dříve, když jsem byla při lekcích jen pomocná ruka Hanky nebo pana režiséra, by mě ani nenapadlo, že vytvoření ucelené dramatické lekce může být taková fuška. Ale během posledních čtyř let, kdy už máme dopolední program na hrbu jen já s Alenkou, jsem sama sebe při každoroční táborové přípravě již několikrát vyvedla z omylu. Připravit si na každý den tábora nejlépe ucelenou sadu dramatických cvičení, která:

- umožní hercům růst a zároveň je pobaví;
- budou sice rozmanitá, ale zároveň budou směřovat k jednomu cíli;
- budou aspoň trochu originální, aby se někdo neozval s větou "tohle už jsme ale dělali";

je nesmírně časově náročné. (Ještěže máme na dopoledne herce rozdělené do dvou skupin, které se střídají, takže se dá občas s jednou lekcí vystačit na dva dny.) Proto jsem ráda, že jak během přípravy, tak během tábora samotného divadelní činnost pravidelně střídá celotáborová hra.

Celotáborová hra zajišťuje náplň táborových odpolední, vymezuje rámec pro celkový chod tábora a je především oním zdrojem nezapomenutelných zážitků. A co jsme tedy všechno zažili? To vám poví následující pět stran.

Anna Lhot'ánová
programová vedoucí letních odborných soustředění

Malebná krajina v okolí našeho tábora je jedním z důvodů, proč se všichni na Lhotku tak rádi vrací

2015

V roce 2015 se odborné soustředění neslo v námořnickém duchu. V rámci celotáborové hry se mladí herci a herečky stali členy lodních posádek, jejichž úkolem bylo vybudovat co největší obchodní flotilu pro společnost Křivoklátská mořeplavba s.o.s., která zastřešovala naši misi do Tichomoří. Začínající mořeplavci si navíc museli osvojit základní námořnické dovednosti jako orientaci na noční obloze, vázání uzlů, morzeovu abecedu nebo práci s buzolou, které byly nutné pro složení kapitánské zkoušky. Nevěřili byste, jak zodpovědně se někteří učili, aby vyšší hodnost získali.

Během dvanácti táborových dnů jsme navštívily Galapágy, Velikonoční ostrovy, Nový Zéland, Papuu Novou Guineu, pobřeží Jihočínského moře a Havaj. Jako správní mořeplavci psali i naši námořníci lodní deník, kam zaznamenali nejvýznamnější události jednotlivých dnů, a na základě něhož vznikl i táborový film.

Den druhý

Z kajut jsme vylezli velmi brzy, jelikož polovina posádky si udržuje postavu ranním během, Pak jsme si museli ulovit jídlo, se zásobami jsme přežili tak - tak. Ale lodní kantýna nás pak hojně nasýtla. S plnými břichy se naše posádka smočila u pobřeží domovského San Francisca.

Objevování nových ostrovů nám překazila bouře... Pro nás? Žádný problém. Přivalové deště nám však nedovolily vyplout, tak jsme se vydováděli v kalozích. Děšť ustal a my vypluli na Galapágy. Tam jsme objevili mnoho nových živočišných druhů. Den jsme zakončili vyhodnocením, zakoupením nových lodí a zhlédnutím filmu.

PS: Nejlepší zpráva byla, že připlula Tereška.

Planktoni

Ukázka zápisu z lodního deníku

2016

Roku 2010 byla zahájena epocha filmových táborů, které od té doby probíhají každý sudý rok, a tudíž i rok 2016 byl zasvěcen činnosti ve Filmových ateliérech Lhotkawood.

Nově vzniklé čtyři tvůrčí skupiny se během první poloviny pobytu seznamovaly s nejrůznějšími filmovými profesemi. Prostřednictvím tradičních i méně typických aktivit si děti vyzkoušely:

- jaké to je psát scénář, který musí splňovat přešlapané požadavky dramaturga;
- jak dlouho trvá natočit videoklip plný trikových efektů;
- co vše dokáží s vizuálním záznamem udělat vhodně implementované zvukové efekty, hudba či povedený dabing;
- jak náročné (ale i obohacující) je hledání vhodných lokací pro natáčení pohádky, kriminálního seriálu či romantické komedie.

V druhé polovině tábora tvůrčí skupiny uplatnily nabyté zkušenosti při tvorbě vlastního filmového projektu. Jejich úkolem bylo vytvořit koncepci scénáře a trailer k jejich autorskému snímku. Velmi povedené filmové upoutávky pak byly představeny na závěrečném festivalovém promítání. Zejména snímek **Přišel z hlubin** tvůrčí skupiny JR tak uchvátil přítomné diváky, že po tvůrcích dokonce požadovali natočení celého filmu. Zda tento fantastický kousek skutečně vznikne, je stále ve hvězdách.

V rámci dopolední dramatické činnosti s Jitřenkou jsme se seznamovali s tím, jakými všemi způsoby lze využít možnosti, které nám nabízí lidská těla. Tělo v podobě scénických prvků jsme pak hojně využili v novém (pro loutkáře velmi netradičním) nastudování balady Svatební košile od Jiřího Suchého, které jsme představili v rámci posledního táborového večera. Velkým úspěchem pak pro nás bylo, že toto netradiční ztvárnění podnítilo našeho pana režiséra Jaroslava Vidlaře k zařazení této velmi dramatické a strašidelné balady do stálého repertoáru souboru Jitřenka.

2017

Pro celotáborovou hru jsme si zvolili téma deskových her. Náš příběh započal návštěvou továrny na deskové hry nesoucí název "Alea". Průvodkyní nám byla sama majitelka továrny paní Hr. Ála Ažseobehrála, která byla, stejně jako my, zaskočena neblahou situací v továrně, odkud se začaly ztrácet figurky. V oddělení Dostihy a sázky seděl osamocený žokej, kterému utekli koně, v Trans Americce se postrádaly vlaky, šerif v Bangu neměl koho zatýkat, protože bandité zmizeli, a stejně jako bandité zmizeli i loupežníci, což jsme zjistili u jejich doupěte díky ceduli s nápisem „Na prodej!“. Příčinou tohoto temného období byla dle slov paní továrníkové skutečnost, že lidé už nehrají deskové hry tolik jako dříve a více času tráví u počítače, na sociálních sítích či u televize. Proto se na nás obrátila s prosbou o pomoc a my ji přislíbili, že jí pomůžeme ztracené figurky a postavičky najít a chod továrny vzkřísit.

V průběhu tábora jsme se tedy vydávali do vybraných deskových her, které jsme hráli naživo a svým osobním příkladem jsme se snažili figurky nalákat zpět do jejich her.

Naše celotáborové snažení se stalo úspěšným a poté, co jsme zneškodnili zákeřnou postavu Švindla, začala továrna zase vzkvétat. K obnově jejího věhlasu přispělo i splnění speciálního úkolu od paní továrníkové, a to vytvoření nové deskové hry, která by se mohla stát bestsellerem. Tým modrých přistoupil k tomuto úkolu opravdu originálně, neb navrhl pěstitelskou hru s názvem **Best celer**, která byla vyhodnocena jako hra s největším potenciálem.

Ukázka karet z autorské hry **Best celer**

2018

Již popáté jsme se v rámci celotáborové hry vydali do Filmových ateliérů Lhotkawood a v tomto roce jsme se zaměřili na detektivní filmový žánr. Tvůrčí skupiny si musely pro svůj nový filmový snímek vybrat jedno ze čtyř historických období (středověk, první republika, současnost a vzdálená budoucnost), se kterými jsme se s ohledem na detektivní práci seznámili v první části tábora.

Tvůrčí skupina A se rozhodla natočit prvorepublikový příběh o loupežné vraždě továrníka Mališe s názvem **JSM VR4H**. Tvůrčí skupina B pak současný snímek **Druhý úder** o tom, co může způsobit žárlivost mezi dvěma sestrami.

Oproti minulým filmovým bienále jsme, přes intenzivní snahu vedoucích seznamovat děti s optimálním procesem natáčení filmu, tentokrát bojovali s jistou chaotičností na place. Tvůrčí skupiny pravidelně zapomínaly potřebné rekvizity, odcházely natáčet s vybitou kamerou či scénář vymýšlely až na filmové lokaci. Z průběhu natáčení jsme byli my vedoucí dost přešlá a byli jsme odhodlaní, že toto je bienále poslední. Závěr filmového festivalu nás ale zase nahloidal, neboť nakonec vznikly velmi zdařilé filmečky, ve kterých nás herecké výkony některých dětí velmi překvapily. Dáme tedy filmovému bienále ještě šanci a v roce 2020 se do ateliérů Lhotkawood vydáme s cílem natočit krátké snímky o turisticky lákavých místech v okolí našeho tábora.

Celotáborová hra kromě natáčení zahrnovala i soutěž o nejlépe vybavený karavan. Děti totiž za své úspěchy ve hrách a tvůrčí činnosti získávaly tzv. šopáky, za které si kupovaly vybavení do svých filmařských karavanů. Pro tyto účely vytvořil náš oddílový vedoucí Michal úžasný a vtipný katalog iŠOPu, který se prezentuje heslem "*Obstaráme každou drobnost - do karavanu i pod most!*". Tato část hry děti doslova pohltila a zapálení pro soutěž o nejlépe vybavený karavan přineslo i kuriózní situace typu, že některé děti čekaly i hodinu předem ve frontě na otevření iŠOPu, aby si do svého karavanu koupily gril, který byl na skladě už jen jeden.

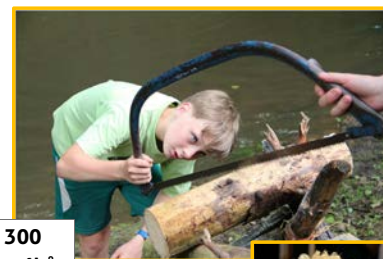
ŠOP

zábraky z truhlárny

Konferenční stůlek „Souček“

k dispozici i čelní pohled
hodnocení karavanu: +3

**300
šopáků**

Konferenční stůlek „Řezáč“

- MUDřinový masiv opracovaný skalpelem
- hodnocení karavanu: +3
- bonus za bizarnost: +1

Ukázka z katalogu celotáborového iŠOPu

Karavan They Vošvrdové, který zvítězil v kategorii "Bizár"

2019

Během dopolední dramatické činnosti našeho prozatím posledního letního odborného soustředění jsme se s herci a herečkami věnovali autorské tvorbě. Soubor Jitřenka se ponořil do tvorby dramatického ztvárnění vtipného detektivního příběhu, ve kterém se střídalo několik časových rovin příběhu. Zinscenovat toto střídání, aby divák vše bez problémů pochopil, dalo Jitřenkám zabrat, ale nakonec se zadařilo a krátká inscenace se dočkala finální podoby.

Při dramatické přípravě Kašpárků, která byla věnována inscenaci *Čtyři pohádky o jednom drakovi*, vznikl nápad, že bychom mohli vymyslet pohádku pátou. Vznikla tak pohádka o vdavekchtivém drakovi, jehož vyvolenou se v tomto případě stala po mentolu vonící princezna Petruška. Při vymýšlení této pohádky jsme se nesmírně nasmáli a nutno podoknout, že některé z rýmů se opravdu povedly.

- Vypravěč 1: Ten král měl jednu dcerušku.*
- Vypravěč 2: Princeznu jménem Petrušku.
A tahle dcera spanilá
ta mentolově voněla.*
- Vypravěč 1: Ona totiž ta princezna Petruška,
byla posedlá zubní hygienou.*
- Vypravěč 2: Čistila si zuby ráno, odpoledne, večer,
i když ji sužoval kašel.
Čistila si je tak důkladně,
až mizely peníze v pokladně.*
- Vypravěč 1: Když vám šla chůva do sadu ...
zůstala v koupelně ve hradu.
A aby krále těšila,
tak protězu mu leštila.*
- Vypravěč 2: Na chůvu z okna volala,
by si též chrup čistila:*
- Petruška: Chůvo, vyčisti si řádně zuby,
ať nepřivedeš svůj chrup do záhuby.*

Ukázka z autorského scénáře k 5. pohádce o princezně Petrušce

V rámci celotáborové hry jsme se vydali na dobrodružnou archeologickou výpravu do Jižní Ameriky. V jedné z peruánských vesnic byla totiž nalezena tajuplná a záhadně uzamčená truhla, jejíž otevření mohlo objasnit zánik Incké říše. Prostřednictvím tohoto příběhu měli naši herci a herečky možnost seznámit se se zajímavostmi jihoamerické přírody a kultury a otestovat své vědomosti, sílu a odvahu v rámci nejrozmanitějších expedičních úkolů. S výzvami, které testovaly úsudek, paměť či schopnost dorozumět se, neměli mladí archeologové problém. Jako velmi náročné se však ukázaly úkoly týkající se přežití v přírodě. Na rozdělání ohně některým nestačila ani celá krabička zápalek a na vlastní oči jsme poznali, jak vzniklo rčení "netlačit na pilu". Přes dílčí nezdary se nám naštěstí podařilo celou expedici dokončit a z dosud posledního odborného soustředění jsme tak odjžděli s radostí z úspěchu a s medajlí na krku.

Vážení a milí příznivci divadla, především loutkového, je mi velkou ctí, že vás mohu na tomto místě pozdravit při tak milé příležitosti, jakou je oslava jubilea loutkářských souborů Kašpárek a Jitřenka. Dvacáté narozeniny jsou nejen krásně kulaté číslo, ale je to především důkaz, že oba soubory se staly nedílnou součástí loutkářské scény nejen v našem regionu a právem se mohou honosit přízviskem tradiční.

Já osobně mám loutkové divadlo velmi rád už od dětství a před pár lety jsem se k němu s potěšením vrátil spolu se svými syny. Mohlo by se třeba zdát, že v dnešní přetechnickované době, kdy děti nejčastěji tráví volný čas u nejrůznějších monitorů, není pro loutkové divadlo místo. Nicméně jak historie obou zmíněných souborů ukazuje, opak je pravdou. Vždyť za dobu existence Jitřenky a Kašpárka navštívilo jejich představení přes sedmadvacet tisíc diváků, což je vskutku úctyhodné číslo.

Proto bych chtěl popřát všem, kdo se na chodu divadelních souborů při Domě dětí a mládeže Na Výstavišti podílí, aby měli i do budoucna spoustu skvělých nápadů, dostatek elánu, odhodlání a tvůrčího ducha. Věřím, že dvacet let je teprve začátek, a těším se, že oba soubory, nyní už vlastně věkem dospělé, potěší další stovky a tisíce malých i velkých diváků.

Mgr. Daniel Marek
náměstek primátora města Mladá Boleslav

Nepamatuji si již přesné datum, kdy jsem měl možnost poprvé zhlédnout představení souborů Jitřenka a Kašpárek, co si ale velmi dobře pamatuji, je pocit překvapení a obdivu, který ve mně představení vyvolala. Ještě něco si pamatuji, a to je nadšení a soustředěnost mých tehdejších žáků, kteří byli se mnou na představení v roli diváků. Víte, děti jsou opravdu těmi nejbezelstnějšími diváky a zároveň nejpřímnějšími kritiky. Jejich tváře a reakce pak jednoznačně ukázaly, že se studenti setkali s něčím mimořádným.

Za těch 20 let vidělo představení obou souborů téměř 30 tisíc diváků. Představte si ten počet rozzářených očí... a nebyly to jenom boleslavské oči. Soubory jsou také stálými hosty na přehlídkách a festivalech v celé České republice.

Technika černého divadla, kterou oba soubory využívají, posouvá hranice fantazie tak, že vytváří svět sám pro sebe. Zároveň se mi vždy líbilo, že témata byla vztažena k tomu současnému světu. Pohádky, ať chceme nebo ne, nám jednoduše ukazují, jak vyhrát nad zlem v jakékoliv době.

To vše byl pohled z hlediště, ale divadelní činnost má i stranu za oponou, kam se divák záměrně nepouští, ale to neznamená, že tam není co objevovat. Když se totiž podíváte na herce, uvidíte také ty samé dětské oči plné soustředění, radosti a odhodlání. Tady se všichni snaží táhnout za jeden provaz a vzájemně si pomáhají. Vše je tady náročné zejména na cit, přesnost, partnerskou souhru, vždyť mnohdy jednu loutku hrají třeba tři herci, kteří musí umět využívat vlastností světla a tmy na tom správném místě v přesný čas.

Dovoňte mi, abych oběma souborům poděkoval, že nás tak za těch 20 let činnosti obohatily, a zároveň všem členům těchto souborů, včetně pedagogů, popřál hodně nápadů a vytrvalosti v jejich činnosti. Už teď se těším na další představení.

Mgr. Petr Dostál
vedoucí odboru školství, kultury a tělovýchovy
města Mladá Boleslav

CO ŘÍCI NAKONEC

Kostku jsme otočili na všechny strany a naši respondenti vám, ale i nám sdělili své cenné úvahy a názory. Cenné, protože vycházejí ze zkušeností získaných z kontaktů se soubory Jitřenka a Kašpárek a také zavazující k tomu, aby za dalších pět let mohl být sepsán další Almanach dokumentující bohatou tvorbu obou souborů.

Zdá se tedy, že jsme dospěli ke konci našeho bádání, ale dovoluňte nám ještě krátké zastavení.

Divadlo je umělecká oblast velmi složitá už jen proto, že se zde setkává velké množství tvůrců, kteří se musí shodnout na konečné podobě inscenace. Proces to není jednoduchý a většinou trvá několik měsíců, než autor scénáře, režisér, výtvarník, autor hudby a další spolupracovníci dojdou k cíli.

VÝZNAMNÝMI PARTNERY V TĚCHTO PŘÍPRAVNÝCH FÁZÍCH NÁM BYLI

MIROSLAVA ŠINDELÁŘOVÁ

- která promyšleně realizuje všechny výtvarné návrhy, kterými ji zahrnuje náš režisér.

JOSEF PIKNER

- z jehož dílny pochází výtvarně i technicky nápadité loutky.

JIŘÍ PAZOUR

- klavírní virtuos, který obohatil scénickou hudbou inscenaci „Kdo se bojí musí do lesa“.

JIŘÍ VÁCLAV

- jehož hudba je součástí mnoha našich inscenací.

ZVLÁŠTNÍ PODĚKOVÁNÍ PATŘÍ

ZDENCE NEPILOVÉ a její dceři **PHDR. HELENĚ MEVALDOVÉ**

za souhlas k dramatisaci povídky Františka Nepila „O Strašpytýlkovi.“

MARII HOLÉ

za souhlas s použitím díla akademického malíře Stanislava Holého.

JOCHENU ENDRES

za souhlas s použitím jeho saxofonových improvizací v inscenaci „Největší kouzlo“.

ČINNOST DOMU DĚTÍ A MLÁDEŽE „NA VÝSTAVIŠTI“ MLADÁ BOLESLAV PODPORUJÍ

Statutární město

Mladá Boleslav

ŠKOENERGO

Zřizovatelem DDM „Na Výstavišti“ je Středočeský kraj

Středočeský kraj

Mimořádná čísla SLUNEČNÍKU vydaná u příležitosti 10. a 15. výročí loutkářských souborů DDM Mladá Boleslav si můžete prohlédnout na našich webových stránkách www.loutkari-mb.cz

10 let LS

15 let LS

SLUNEČNÍK - nepravidelný časopis Domu dětí a mládeže „Na Výstavišti“ Mladá Boleslav,
Husova ul. 201, 293 01 Mladá Boleslav, tel.: 326 323 281, 606 613 045, e-mail: ddm-mb@ddm-mb.cz,
www.ddm-mb.cz

Toto mimořádné číslo vyšlo v únoru 2020.

Průvodní slovo: Hana Vidlařová

Fotografie a statistika: Anna Lhořanová, Alena Holíková

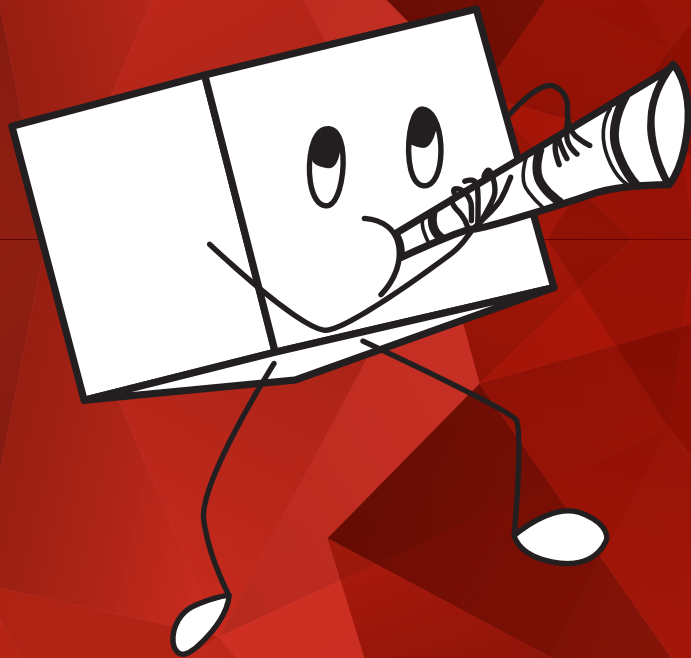
Sazba a grafická úprava: Anna Lhořanová

V publikaci jsou použity ilustrace akademického malíře Stanislava Holého (s laskavým svolením Marie Holé) a kresby Jaroslava Vidlaře.

TOP TISK MB s.r.o.

ZASE SE
NA VÁS
BUDEME
TĚŠIT.

**DALŠÍ VYDÁNÍ
ZASE ZA 5 LET**